SVOBODA
Founded in 1893 in Jersey City, NJ
Published by the Ukrainian National Association

www.svoboda-news.com

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз

Рік 120, ЧИСЛО 7, П'ЯТНИЦЯ, 15 ЛЮТОГО 2013 РОКУ | 1893 | Vol. 120, No. 7, FRIDAY, FEBRUARY 15, 2013 | $1.00

Папа Бенедикт XVI несподівано зрікається престолу

РИМ. – Італійське інтернет-видання „Tgcom24.mediaset.it" повідомило 11 лютого, що Папа Римський Бенедикт XVI покине папський престол 28 лютого.

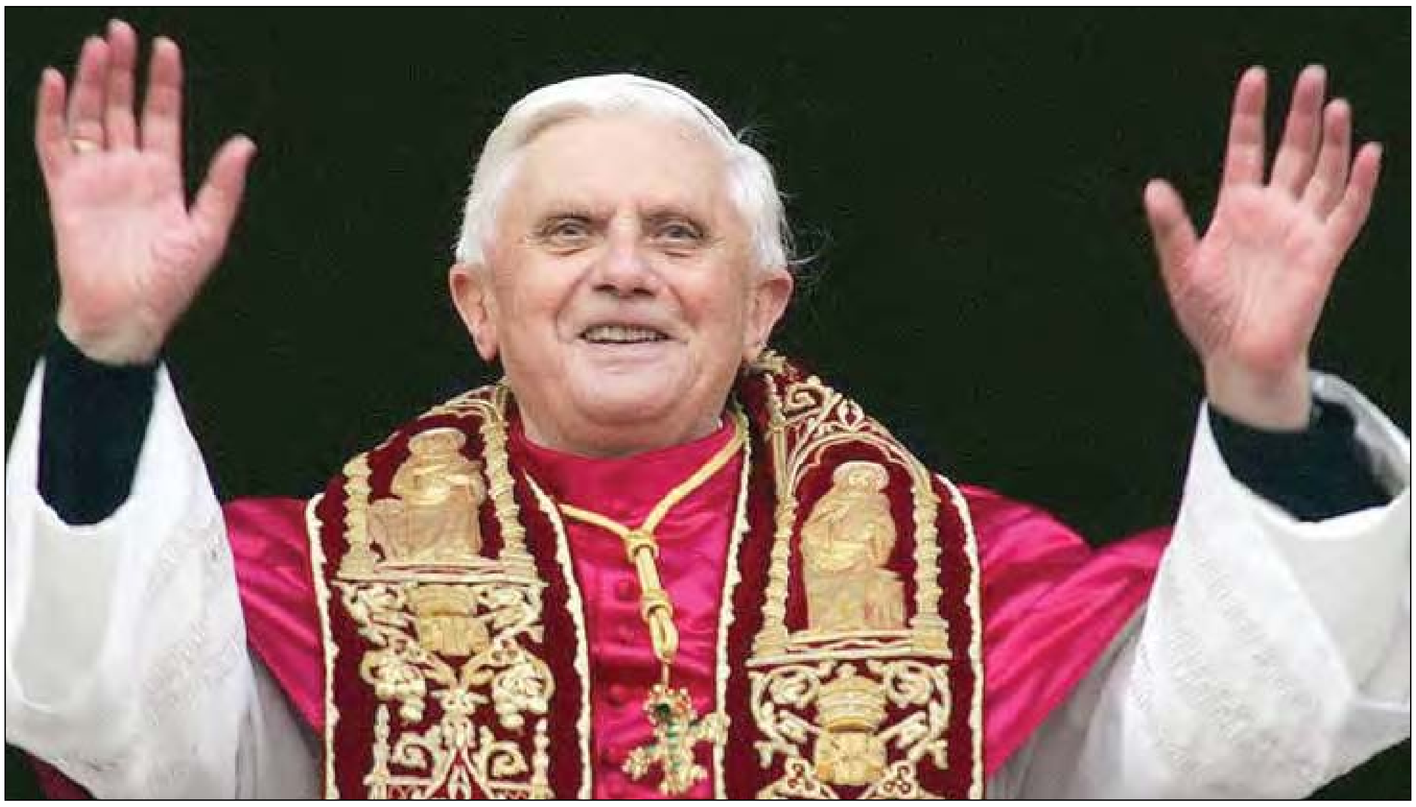
Про своє рішення сам Папа повідомив на консисторії колегії кардиналів латинською мовою. За його словами, йому „бракує сили". Папа сказав, що йому важко носити цей статус та приймати рішення і що вже давно обдумував це рішення та вважає, що воно буде „корисним для Церкви".

Голова італійського уряду Маріо Монті повідомив, що дуже вражений цією новиною. На запитання журналістів, чи були якісь „сиґнали" того, що Папа збирається залишити свій пост, прем'єр відповів, що жодних сиґналів не було.

Папа також зазначив, що виконуватиме свої обов'язки до 28 лютого.

Кодекс канонічного права передбачає право Папи зректися престолу, при цьому для цього не вимага-

(Закінчення на стор. 4)

Папа Бенедикт XVI.

Україна й Росія домовляються поза спиною ЕС

КИЇВ. – Україна веде переговори з Росією про створення двостороннього консорціюму з управління українською газотранспортною системою (ГТС), не сподіваючись більше на Евросоюз. Про це пише газета „Комерсант-Україна"з посиланням на свої джерела.

Джерело в „Ґазпромі" розповіло, що Росія й Україна приступили до переговорів про створення двостороннього газового консорціюму, а джерело в українському Міністерстві енерґетики підтвердило, що це питання обговорювали минулого тижня віце-прем'єр Юрій Бойко і голова правління „Ґазпрому" Олексій Міллер, а цього тижня обговорення продовжується.

За словами співрозмовника в „Ґазпромі", Україна зажадала, щоб майбутній консорціюм був створений на паритетних засадах і не володів, а лише управляв ГТС.

„Нам сказали, що в договорі повинен бути зафіксований принцип, за яким ми повинні транспортувати не менше 60 млрд. кубометрів газу на рік і ґарантовано оплатити послуги з транзиту на суму 2.2 млрд. дол.", – повдомив співрозмовник.

Джерело зазначило, що сторони покищо обговорюють, чи буде застосовуватися принцип „ship-or-pay" (постачай чи плати), а також можлива відмова української сторони від принципу рівного доступу до ГТС, закладеного в її угоді з Енерґетичним співтовариством.

Росія наполягає, що вирішувати, як і чий газ буде подаватися, має майбутній консорціюм. Ціна газу для України при цьому повинна бути знижена до 280 дол. за тисячу кубометрів.

„Питання про інтеґрацію України у Митний союз як спосіб зниження ціни газу вже не стоїть", – запевнив співрозмовник видання.

Офіційно сторони не коментують переговори. Але джерело в Міністерстві енерґетики пояснило, що Україна змушена піти на створення консорціюму без участи европейської сторони.

Це викликане тим, що в Европейському банкові реконструкції та розвитку (ЕБРР) посилили умови видання кредиту на модернізацію ГТС. „Щоразу виникають усе нові й нові умови, і Україна розцінює це як прагнення затримати видання кредиту", – сказав співрозмовник газети.

Він також відзначив виникнення труднощів з постачанням газу з Европи. „На переговорах з Еврокомісією ми не можемо домогтися елементарних речей – щоб нас, як членів Енерґетичного співтовариства, захистили від обхідних російських газопроводів, щоб Словаччину елементарно переконали виконувати у відношенні нас правила самого ж Енерґетичного співтовариства і дозволити реверсне подання газу", – сказав співрозмовник з Міністерства енерґетики.

За його словами, після введення росіянами „Південного потоку" ймовірні втрати України у транзиті можуть скласти 35-45 млрд. кубометрів газу в рік.

За даними видання, 19 січня ЕБРР спрямував Міністерству енерґетики умови надання

(Закінчення на стор. 4)

Умови Угоди про асоціяцію України з ЕС

В українські засоби масової інформації потрапив список з 19 критеріїв, розроблених Европейським союзом. Їхнє виконання є обов'язковим з боку України для підписання з ЄС Угоди про асоціяцію. Нижче подаємо цей перелік умов за інтернет-виданнями „Главком" і „Кореспондент".

1. Виконання рекомендацій, позначених в остаточному звіті спостережної місії Організації безпеки і співробітництва в Европі (ОБСЕ) щодо парляментських виборів в Україні.
2. Подолання зафіксованих недоліків у проведенні парляментських виборів в Україні 28 жовтня 2012.
3. Схвалення Виборчого кодексу України.
4. Забезпечення збалянсованого доступу учасників виборів до засобів масової інформації.
5. Проведення повторних виборів в одномандатних виборчих округах, в яких не визначено переможця.
6. Вирішення питання політично мотивованих вироків без зволікання.
7. Швидке виконання рішень Европейського суду з прав людини.
8. Виконання рекомендацій Ради Европи щодо умов утримання та медичної допомоги

(Закінчення на стор. 4)

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Л. Гузар не вибиратиме Папи

КИЇВ. — Колишній голова Української Греко-Католицької Церкви Кардинал Любомир Гузар не братиме участи у виборах Папи Римського. Кардинал Л. Гузар пояснив це своїм віком. „Папа йде з престолу 28 лютого. За два дні до цього мені виповниться 80 років. Тому, на щастя, я вже не буду брати участи у виборах Папи. За правилами, кардинал, якому виповнилося 80 років, не зобов'язаний брати участь у виборах Папи, хоча може бути обраний", – заявив Л. Гузар. 11 лютого Папа Бенедикт XVI повідомив, що зрікається престолу через погане самопочуття. Він плянує залишити посаду 28 лютого. Конклав кардиналів, який має обрати нового понтифіка, збереться 24 березня. *(Радіо „Свобода")*

„Наша Україна" зберегла єдність

КИЇВ. — Провідник партії „Наша Україна" (НУ) і колишній Президент України Віктор Ющенко заявив, що його партія монолітна. Про це він сказав 9 лютого після завершення засідання політичної ради партії. „Я дуже задоволений. Партія сьогодні підтвердила свою боєздатність. Ми рухаємося до з'їзду, до оновлення своїх статутних документів... Наша Україна монолітна", – сказав В. Ющенко. Коментуючи рішення Київської міської організації партії про виключення його з НУ, В. Ющенко назвав його прийнятим під впливом інтриґ всередині партії. „Це все інтриґи нездар. Я їх не хочу коментувати, тому що всі рішення з цього питання прийнято політичною радою", – сказав він. В. Ющенко підкреслив, що прийняті 9 лютого рішення політради щодо його керівництва та проведення з'їзду повернули партію до єдности зі стану розколу. Політрада партії „Наша Україна" скасувала рішення Київської міської організації, що стосується виключення В. Ющенка з лав партії. Раніше рада київської організації „Нашої України" виключила В. Ющенка з лав партії. Про таке рішення партії повідомив глава політради партії „Наша Україна" Сергій Бондарчук того ж дня. У відповідь партія „Наша Україна" звільнила С. Бондарчука з посади голови політради партії. *(„Кореспондент")*

С. Головатий критикує ВАСУ

КИЇВ. — Всі три опозиційні сили мають вимагати покарання суддів Вищого адміністративного суду України (ВАСУ) за рішення щодо позбавлення двох народних депутатів повноважень. Таку думку 11 лютого висловив колишній народний депутат, екс-міністер юстиції Сергій Головатий, коментуючи рішення Вищого адміністративного суду, який позбавив мандатів народних депутатів Павла Балогу і Олександра Домбровського. „Це зазіхання не на статус двох депутатів, а зазіхання на інститут парляменту в Україні. Бо в такий спосіб можна фактично робити парлямент ручним. Він зникає як незалежний інститут представницької влади", – наголосив він. С. Головатий додав: „У цій ситуації неодмінно має бути реакція всіх опозиційних сил, незважаючи на те, що ці депутати не належать до опозиції. Адже тут не йде мова про політичні плятформи та уподобання, мова іде про захист парляменту як незалежного представницького органу влади". І в цьому випадку такою адекватною реакцією має бути блькування парляменту до виконання трьох вимог — особисте голосування, притягнення суддів ВАСУ до відповідальности і скасування цього рішення Верховним судом. Інакше немає сенсу взагалі щось в цьому парляменті робити". Якщо цього не буде зроблено, то, на думку екс-міністра, це рішення ВАСУ може стати прецедентом, який поглибить сваволю у правовій системі. „Це перейде рубікон, після якого все — повна сваволя. Це владна сваволя. Це є красномовний показник того, що в країні в принципі не діє Конституція. Парлямент – це найголовніший орган, бо він отримує повноваження від народу. І ці судді забрали владу у народу. Бо народ обрав представницький орган і смикати вже кожного депутата після офіційних результатів голосування не можна. Його статус є непорушним". *(„Газета по-українськи")*

АКТУАЛЬНА ТЕМА

Між греко-католиків вбивають клин!

Іван Фаріон

Майже 6 млн. українських греко-католиків, які сподівалися, що найгірші часи в історії їхньої Церкви вже позаду, підстерігає несподівана небезпека – розкол. Його наполегливо пробують привнести ззовні, в тому числі з допомогою державних органів. Пережили радянські репресії, а виявилося, що загроза чатує вже у незалежній Україні. Клин у згуртовану спільноту Української Греко-Католицької Церкви, яка, на відміну від інших конфесій, завжди відзначалася єдністю своїх рядів, хоче вбити її двійник, чи то пак – клон. Йдеться про самопроголошену альтернативну громаду, яка іменує себе „Українською православною греко-католицькою церквою" (УПГКЦ). Абревіятура подібна, але – інша якість, інша сутність, інша мета.

У середовищі канонічних греко-католиків цих „правовірних" називають сектантами. Декретом Папи Римського їх відлучено від Церкви. Поза тим УПГКЦ наполегливо вимагає від перших осіб України офіційного визнання, тобто державної реєстрації. За нашою інформацією, таке свідоцтво у Міністерстві культури „Єпископ" Маркіян (Гітюк) з групою його священиків могли отримати вже 6 лютого…

Про появу так званої Української правовірної греко-католицької церкви стало відомо у серпні 2009 року. Тоді „правовірний синод єпископів УГКЦ" повідомив Президента Віктора Ющенка про „радісну подію" заснування нової Церкви – УПГКЦ. Причиною появи такої альтернативної структури автори листа назвали… „єресі", які нібито проповідував Кардинал Любомир Гузар. „Правовірні" звернулися до глави держави з проханням про реєстрацію. Відмову від неї розцінювали як релігійну дискримінацію…

Через півтора року „синод єпископів УПГКЦ" оголосив про заснування „Візантійського католицького патріярхату", „патріярхом" обрали Іллю (Антоніна Доґнала). Цього чоловіка у релігійних і світських колах називають особою неоднозначною, більше того – одіозною. Народився він у 1946 році у чеській Моравії. Був римо-католицьким священиком. Але через викличну поведінку (зокрема забороняв важко хворим людям вживати ліки) авторитету собі не заслужив. Внаслідок неблаговидних діянь моравський єпископ вигнав А. Доґнала з парафії...

Була інформація, що А. Доґнал активно співпрацював з спецслужбами Чехословаччини. Коли демократична громадськість Чехії готувалася обрати своїм президентом Вацлава Гавела, А. Доґнал організував кампанію дискредитації цього народного політика-драматурга…

Випадково чи ні, у буремний для України 2004 рік А. Доґнал з'явився в Україні. І тут його священицька діяльність далека від церковних канонів. Безпідставно оголосив себе „таємно висвяченим". Через „незаконне присвоєння уряду та незаконне виконування служіння", „розпалювання бунту та ненависти проти Владики Михаїла (Колтуна) і Верховного Архиєпископа Києво-Галицького Любомира (Гузара), підбурювання підлеглих до непослуху щодо них" був покараний карою великої екскомуніки – відлученням від Церкви…

У відповідь А. Доґнал оголосив про посмертне відлучення від Церкви… Папи Римського Івана Павла II, теперішнього Папи Бенедикта XVI, заборонив згадувати його ім'я під час літургій. Погрожував, що всі його опоненти мучитимуться у пеклі. Наклав анатему на багатьох церковних і світських осіб, державних діячів світу, включаючи Барака Обаму, Анґелу Меркель. А от російського Президента Володимира Путіна у цьому списку немає.

У 2011 році громадянин Чехії А. Доґнал став головним фіґурантом скандалу з побиттям жінки у Львові (інцидент стався біля колишньої каплиці Отців-редемптористів на вул. Плуговій, 6). Суд визнав А. Доґнала винним у рукоприкладстві. Самопроголошеному „патріярхові" на п'ять років заборонили в'їзд в Україну.

Поза тим, А. Доґнал та його соратники й надалі вимагають реєстрації своєї „церкви", ллють бруд на УГКЦ. Заявляють, що вона „політично маніпулює громадськістю", підтримує опонентів нинішньої влади, зокрема Юлію Тимошенко. У листі до прем'єр-міністра України Миколи Азарова „представники громадських організацій" (адреса їхнього бюра та сама, що і в „синоду єпископів УПГКЦ" – І. Ф.) просять главу уряду про „авторитетну контролю над Апеляційним судом у справі Доґнала" (його засідання відбудеться 21 лютого). Більше того, попереджають: якщо не буде такої „контролі", то „на Львівщині дійде до антиурядового політичного путчу". А далі у листі до М. Азарова сказано: „Якщо підтримаєте законну реєстрацію УПГКЦ, то монополія антиурядових сил УГКЦ на Західній Україні буде зламана".

За „високчайшим захистом" у справі їх реєстрації „синод єпископів УПГКЦ" звернувся і до народного депутата від Партії Реґіонів, одного з авторів антиукраїнського мовного закону – скандально відомого Вадима Колесніченка. У цьому листі УПГКЦ знову пише про „монополію УГКЦ", мета якої, мовляв, – політично маніпулювати громадськістю".

„Високий замок", Львів

Настав час шукати порозуміння

До „Свободи" 7 лютого надійшло зі Львова звернення до громадян України та Президента України Віктора Януковича, яке вміщене нижче.

Вже досить тривалий час Юрій Луценко перебуває в ув'язненні. За цей час суттєво погіршився стан його здоров'я. Всі ми винні у тому, що за 22 роки української незалежности стан пенітенціярної системи не піднявся до гідного людини рівня, і тисячі людей кожного дня втрачають у в'язницях здоров'я і навіть життя.

В'язниця перетворила Ю. Луценка у важкохвору людину. Може статися непоправне.

Можна по-різному оцінювати справедливість вироку, який він отримав. Однак, ми бачимо, що владні політичні сили не готові піднятися до висоти милосердя. Сам Ю. Луценко не проситиме про амнестію. Тим часом рівень протистояння у нашому суспільстві дійшов до небезпечної межі. За нею – соціяльні вибухи чи громадянська війна у розколотій країні.

У нашому щоденному житті ми все частіше зустрічаємось із злістю, ненавистю, нетерпимістю до людей, тварин, довкілля. Всі основні політичні сили, як провладні, так і опозиційні, доклалися до цього.

Ми переконані, що настав час зупинитися.

У нас немає іншої країни. Немає іншого народу. Тому ми рано чи пізно будемо змушені шукати порозуміння. Об'єднати і змінити нас на краще можуть тільки спільні справи. Людське життя і є такою справою. Ми впевнені, що якщо прохання про амнестію для Ю. Луценка підтримають громадяни України – він буде вільний.

Вельмишановний Президенте України, Ви особисто і відповідальні особи держави неодноразово говорили про европейський вибір України. Вибір означає в тому числі і прийняття европейських цінностей. Однією з них є гуманізм. Так само як обов'язком християнина є милосердя. Обов'язком, який кожен з нас має сповнювати. Ми звертаємось до Вас – проявіть гуманізм, підніміться над дріб'язковою політичною боротьбою, ініціюйте і підпишіть амнестію хворій людині – Ю. Луценкові.

Анатолій Романюк – професор Львівського національного університету ім. Івана Франка, Тарас Возняк – головний редактор незалежного культурологічного журналу „Ї", виконавчий директор Українського центру міжнародного ПЕН-клюбу

НА ТЕМИ ДНЯ

Наш друг Паруйр Айрікян – в небезпеці

Василь Овсієнко

Тривожна вістка з Єревану: пізно ввечері 31 січня стріляли в Паруйра Айрікяна, кандидата на пост президента Вірменії. Він був поранений у праву ключицю. Кулю лікарі вже дістали, загрози його життю нема. Але душа моя затерпла: Паруйр – мій співв'язень з мордовських політичних таборів, друг Василя Стуса, В'ячеслава Чорновола, Михайла Гориня і, без перебільшення, – великий друг України.

Ім'я П. Айрікяна ряботить у листах В. Стуса, у 10-томнику В. Чорновола, в „Українському вісникові" кінця 1980-их років, у книжках М. Гориня. А я 11 вересня 1999 року записав з ним інтерв'ю про В. Стуса біля могили на Байковому цвинтарі. Тому сьогодні, бажаючи йому швидкого одужання і перемоги на виборах, я хочу поділитися своїми враженнями про мого однолітка (народився 5 липня 1949 року).

Уже в 17 років П. Айрікян очолив Молодіжну структуру „Шант" („Блискавка") Національної об'єднаної партії. Завдання національно свідомої молоді – вивчати історію свого народу, стежити за чистотою рідної мови, боротися проти асиміляції вірменського народу та за його об'єднання. Але коли дорослі провідники НОП були заарештовані, то 19-річний П. Айрікян, студент Єреванського політехнічного інституту, виявився фактичним її керівником. Мета цієї партії – здобути незалежність Вірменії ненасильницьким шляхом, через референдум, під контролем ООН (ту ж ідею 1960 року висувала „Українська Робітничо-селянська спілка" Левка Лук'яненка). Це була партія з твердою дисципліною, суворою конспірацією, з присягою і клятвою вірності.

Незабаром після того, як 24 квітня 1969 року група „Шант" організувала радіопрограму біля пам'ятника жертвам геноциду 1915 року, шість її членів, серед них і П. Айрікян, були теж арештовані. Суд засудив П. Айрікяна до позбавлення волі в таборах суворого режиму на чотири роки.

Термін відбував у таборі „ЖХ-385/3-5" у Мордовії, в селищі Барашево. Там у 1973 році й познайомився він з українськими політв'язнями В. Чорноволом та В. Стусом, перегукувався через паркан з нашими політв'язенками Іриною Калинець, Стефою Шабатурою, Надійкою Світличною. Брав участь в акціях протесту, в голодуваннях. Перший термін збіг, але П. Айрікян ненадовго затримався на волі.

У Єревані його взяли під адміністративний нагляд. З метою збавити громадську активність, йому пропонували вступити в інститут, на що він відповів: „Навіщо Вірменії ще один інженер? Патріоти для неї важливіші".

5 лютого 1974 року Айрікян засуджений до двох років позбавлення волі в таборах суворого режиму. Але через тиждень йому пред'явили звинувачення за ч. 2 статті 65 „Антирадянська агітація і пропаґанда". У своєму останньому слові П. Айрікян поставив суд у важке становище: „Громадяни судді! У нашого народу багатовікова історія. Були мільйони жертв серед вірмен, але жодного разу не було в історії, щоб вірмени судили вірменина тільки за патріотизм, за те, що він бажає незалежності свого народу. Ви – перші вірмени в історії, яким належить винести вирок за вірменський патріотизм! Хай вічно живе Вірменія! Слава героям-борцям!".

Вирок суду: сім років таборів суворого режиму і три роки заслання.

Паруйр Айрікян біля могили Василя Стуса на Байковому цвинтарі 11 вересня 1999 року.

Після суду П. Айрікяна спровадили спецконвоєм до Мордовії, в той самий табір „ЖХ-385/3". В. Стус, побачивши його, розпачливо видихнув: „Паруйр…". І руки його впали...

Скоро П. Яйрікяна перевели в 17-й табір, у селище Озерне (мовою мокша – Умор), де перебував і я. Мене вразив його талант організатора і взагалі його здатність спілкуватися з людьми різного світогляду..

„Для вірмен він був безумовно вождем, незважаючи на свою молодість: і сам себе він усвідомлював таким, і всі в зонах безумовно визнавали його першість", – писав про нього Михайло Хейфец...

Коли у В. Стуса відібрали всі рукописи віршів, П. Айрікян запропонував 30 жовтня 1976 року розпочати голодування на всіх політичних зонах з вимогою повернути рукописи. Він зумів повідомити про це у всі зони через свої талановито організовані таємні канали. Восени його відвезли в КГБ Вірменії, і там полковник Григорян повідомив його, що В. Стусові повернули 100 рукописів...

Влітку 1976 року П. Айрікян заявив, що є секретарем НОП і несе відповідальність за всі її дії, за програму і тактику. У грудні 1976 року він як секретар НОП, В. Чорновіл як редактор журналу „Український вісник" і Володимир Осипов як редакторо журналу „Вєчє" підписали розроблений ними проєкт „Статусу політв'язня СРСР"... П. Айрікяна возили в Москву, де пропонували звільнення в обмін на згоду виїхати за кордон. Відмовився.

На початку 1987 року, уже за ґорбачовської „перебудови", П. Айрікян вийшов на волю. Повернувся в Єреван і разом зі своїми соратниками з НОП створив об'єднання „Національне самовизначення", яке діє досі. Це воно тепер висунуло його на посаду Президента...

П. Айрікян кілька разів відвідував Україну, зокрема був на похороні В. Чорновола 29 березня 1999 року, через пів року – знову приїздив. Виступив на вечорі його пам'яті в театрі ім. Івана Франка 24 грудня 2007 року.

Харків

МЗС назвало країни, куди краще не їздити

КИЇВ. — Міністерство закордонних справ України (МЗС) наразі не радить їхати українцям до Єгипту, Лівії, Еритреї, Сирії, Малі, Алжиру, Пакистану і Тунісу.

Про це 12 лютого повідомив в.о. директора Департаменту інформаційної політики МЗС України Євген Перебийніс. „Ми б хотіли ще раз наголосити і поінформувати про актуальний вище згаданий список держав, відвідування яких ми не рекомендуємо" – зазначив дипломат.

За його словами, рекомендації утриматися від поїздок пов'язані зі складною безпековою ситуацією у цих країнах. *(„Укрінформ")*

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Зле з авторськими правами

КИЇВ. — В Україні значно погіршилася ситуація з захистом авторських прав. Про таке йшлося 9 лютого в офіційному звіті Міжнародного Альянсу інтелектуальної власності. Також дослідники звертають увагу на використання неліцензійного програмного забезпечення комерційними та державними структурами. Спеціялісти організації пропонують надати Українській державі статус пірата ч. 1 у світі. Уряд США розгляне цю пропозицію і протягом кількох місяців може прийняти відповідне рішення. *(„5-канал")*

Україна хоче поєднати непоєднуване

КИЇВ. — Україна виступає за єдиний економічний простір між Европейським союзом і Митним союзом, сказав Міністер закордонних справ України Леонід Кожара під час виступу 11 лютого на форумі „Україна-2013". На його переконання, у такому просторі легко знайдеться місце і для України. Л. Кожара вважає, що Европейський і Митний союзи мають розпочати переговори про полегшення торгівлі. Міністер також наголосив, що торговельні взаємини з Митним союзом не є для України питанням цивілізаційного вибору. „Митний союз – це 60 млрд. долярів товарообігу. Хіба ми можемо відмовитися від настільки потужного ринку?", – зазначив Л. Кожара. У зв'язку з цим Україна веде пошук форм співпраці з Митним союзом, загальною основою якого є запропонована Президентом Віктором Януковичем формула „3+1". Минулого року голова Комітету з міжнародних справ Европарляменту Елмар Брок заявив, що створення зони вільної торгівлі України з Митним союзом суперечить рухові цієї країни до евроінтеґрації та Україна мусить зробити вибір між цими двома шляхами. *(Бі-Бі-Сі)*

Суд заборонив приватизацію бібліотеки

КИЇВ. — Окружний адміністративний суд 11 лютого скасував рішення Київради, за яким приміщення дитячої бібліотеки ім. Т. Г. Шевченка підлягало приватизації шляхом продажу на авкціоні, задовольнивши позов прокуратури Києва. Рішенням Київради у лютому минулого року до Програми приватизації комунального майна включено нежитлове приміщення на пр. Перемоги, 25-А , у якому знаходиться Центральна міська бібліотека для дітей міста Києва. Прокуратурою Києва рішення Київради було опротестовано, оскільки за законодавством приміщення бібліотеки приватизації не підлягають. Однак Київрада не задовольнила протест прокурора та не скасувала незаконне рішення про приватизацію Центральної бібліотеки для дітей міста Києва. За позовом прокуратури Києва Окружним адміністративним судом рішення про включення приміщення бібліотеки до переліку об'єктів комунальної власности, які підлягають приватизації шляхом продажу на авкціоні, визнано протиправним та скасовано. Центральна міська бібліотека ім. Т. Г. Шевченка для дітей міста Києва діє з 1919 року. Її статус визначено Урядом України як науково-дослідного, інформаційного та консультативного центру з питань культурного розвитку дітей міста Києва. *(„День")*

Старовинні карти України в музеї Львова

ЛЬВІВ. — Неіснуючі Амадоцькі гори і озеро можна побачити на картах стародавніх західньоевропейських топографів, що представлені на виставці „Україна на мапах XVI-XX ст.". Експозицію розгорнуто в Національному музеї Львова. „Це перший з низки запланованих спільних проєктів львів'ян з столичним Музеєм книги і друкарства України", – зазначив 10 лютого директор музею Ігор Кожан. В експозиції представлені особливо цінні стародавні карти українських земель середини XVI-кінця XVIII ст. знаних картографів минулого: Клавдія Птолемея, Ґерарда Меркатора, Себастіяна Мюнстера, Йодока Гондія, Вілема Блау, Джовані Антоніо Маджіні, Йогана Ґонтера, Ґійома де Боплана, Томаша Маковського, Ріпні Дзаноні, Матеуса Зонтера, Тобіяса Лотера. Всього експонується близько 100 карт і картографічних видань з шести державних і приватних колекцій. Виставка триватиме до 20 березня. *(„Укрінформ")*

АМЕРИКА І СВІТ

Північний схід США потерпів від „Німо"

НЮ-ЙОРК. — У штатах Ню-Йорк, Масачусетс, Конектикат, Мейн і Ровд-Айленд 9 лютого губернатори оголосили про введення режиму надзвичайної ситуації у зв'язку з сніговим буревієм „Німо", який пройшов 8 лютого над північно-східнім узбережжям США. У цих штатах введено тимчасову заборону на водіння автомобілів, людям рекомендовано не залишати свої будинки. Багато летовищ реґіону було закрито. Через заметіль були скасовані понад 4,300 летів, зокрема з трьох найбільших летовищ околиці Ню-Йорку. Залізничний оператор „Amtrak" майже повністю призупинив рух поїздів на північ міста. У деяких штатах ще 8 лютого були скасовані заняття в школах. „Німо" став одним з 10 найбільш потужних буревіїв в історії США і найбільшим за останні 35 років. *(Бі-Бі-Сі))*

США ввели санкції проти шести країн

ВАШІНҐТОН. — Державний департамент США запровадив санкції проти фізичних та юридичних осіб з Білорусі, Китайської Народної Республіки (КНР), Венесуелі, Ірану, Сирії та Судану, повідомляється 13 лютого на сайті американського зовнішньополітичного відомства. У „чорному списку" – фізичні особи і підприємства, які Вашінґтон звинувачує у порушенні американського закону про непоширення зброї масового знищення на території Ірану, Корейської Народної Демократичної Республіки і Сирії. Зокрема Державний департамент прийняв обмежувальні заходи проти двох білоруських підприємств – „ТМ Сервісіз Лімітед" і Республіканського науково-промислового унітарного підприємства „Радар", чотирьох китайських компаній, громадянина КНР Лі Фанвея, двох іранських компаній „Iran Electronics Industries" і „Marine Industries Organization", іранця Мілада Джафарі, двох суданських підприємств, сирійського підприємства „Army Supply Bureau", а також венесуельського підприємства „Venezuelan Military Industry Company". *("День")*

Англіканська Церква – проти закону

ЛОНДОН. — Глава Англіканського співтовариства, Архиєпископ Кентерберійський Джастін Велбі вслід за католицькими єпископами, засудив прийнятий 5 лютого британською Палатою Громад у другому читанні урядовий законопроєкт про введення інституту одностатевих шлюбів для Англії та Вейлсу. Про це 9 лютого повідомило „Радіо Ватикану". „Для Англіканської церкви шлюб завжди буде означати союз чоловіка і жінки", – заявив Дж. Велбі. Законопроєкт тепер має пройти обговорення в Палаті Лордів, куди входить чимало єпископів Англіканської Церкви. Архиєпископ Кентерберійський пообіцяв, що вони виступлять на захист традиційного шлюбу. Прийняття закону про шлюб одностатевих пар, за який проголосували 400 депутатів Палати Громад при 175 голосах „проти", дозволить гомосексуальним парам брати шлюби як в цивільних, так і в церковних церемоніях. *(„Укрінформ")*

З Росії видворили українського депутата

МОСКВА. — З московського летовища Домодєдово 13 лютого видворили українського депутата з Обухівської міськради Дмитра Сенниченка без будь-яких пояснень і попереджень. Чому йому заборонили в'їзд до Росії, Д. Сенниченко і гадки не має. Він стверджує, що їхав до Москви провідати друга й досі не був у „чорних списках". Законність своїх дій російська сторона підтвердила папірцем – без підпису й офіційної печатки. „Мені не дали жодних пояснень, вручили документ без підписів", – заявив Д. Сенниченко. „Я буду звертатися до держорганів України, які, на мою думку, мають сприяти громадянам України і з'ясувати, чому громадян України можуть не пускати в Російську Федерацію", – запевнив депутат Обухівської міськради. В українському Міністерстві закордонних справ про випадок коментувати ситуацію поки що відмовилися. *(„Українська правда")*

В Арізоні відкрито Почесне консульство України

ТУСОН, Арізона, – 23 січня відбулася урочиста церемонія відкриття Почесного консульства України, в ході якої Посол України в США Олександер Моцик та Почесний консул України у цьому місті Тарас Варварів підписали відповідну угоду.

У церемонії відкриття Почесного консульства взяли участь представники офіційних та ділових кіл міста, української громади, місцевого консульського корпусу.

24 січня О. Моцик урочисто представив Почесного консула України Т. Варварова представникам консульського корпусу в столиці штату – Фініксі.

Адреса Почесного консула України: 8060 E Corte De La Familia, Tucson, AZ 85750-2855. Тел.: (520) 298-0507. Факс: (520) 886-0250. Електронна пошта: taraswarvariv@gmail.com. Веб-сайт: http://usa.mfa.gov.ua. Час праці – від понеділка до п'ятниці, від 10-ої год. ранку до 2-ої год. по полудні.

Книжка, гідна Шевченківської нагороди

КИЇВ. – 24 січня у великій залі Київського міського будинку вчених (вул. Володимирська, 45-А) відбувся творчий вечір письменника Романа Коваля з нагоди висунення його книжки „Михайло Гаврилко: і стеком, і шаблею" на здобуття Національної премії ім. Тараса Шевченка.

Р. Коваль – редактор „Незборимої нації" – газети Історичного клюбу „Холодний Яр", дослідник Визвольної боротьби українців за свою державу у першій половині XX ст.

Газета „Незборима нація" розповідає про долі Українських Січових Стрільців, вояків Української Галицької Армії, Армії Української Народної Республіки, повстанських отаманів та їхніх козаків, Карпатську Січ, Організацію Українських Націоналістів, Українську Повстанську Армію, а також про кобзарів, українських письменників, нові книжки про Визвольну боротьбу, які видає Історичний клюб „Холодний Яр".

Підтримуючи висунення книжки Р. Коваля про талановитого українського мистця і полум'яного патріота М. Гаврилка на найвищу літературну нагороду, відомий український письменник Василь Шкляр написав про цей новий твір в „Літературній Україні" (13 грудня 2012 року): „Роман Коваль як письменник-історик завжди був зорієнтований на відомий постулат, що історія світу – це біографії великих людей. Якщо говорити про світ український, то життепис Михайла Гаврилка є надзвичайно широким відображенням нашої вітчизняної історії. З цього погляду вибір письменником достеменного героя видається напрочуд вдалим. Перед нами не просто яскрава постать могутнього характеру й чину, а виразник цілої епохи, герой, у долі якого переплелися найдраматичніші й найхарактерніші моменти Української революції. Михайло Гаврилко цікавий ще й тим, що він тісно пов'язав своє життя з двома українськими світами, які лежали під Австро-Угорською та Російською імперіями. Між цими світами так чи так завжди вібрувала сила кровного поклику, і Гаврилко став восабленням цього взаємотяжіння, а відтак і передвісником Соборної Української Держави". *(Прес-служба Історичного клюбу „Холодний Яр")*

Умови Угоди...

(Закінчення зі стор. 1)

особам, які перебувають під вартою.

9. Забезпечення належного впровадження нового Кримінального процесуального кодексу, нового законодавства з питань адвокатури і створення Національного превентивного механізму проти катувань.

10. Перегляд, у тісних консультаціях з Радою Европи та Венеціянською Комісією, закону про прокуратуру.

11. Перегляд, у тісних консультаціях з Радою Европи та Венеціянською Комісією, Кримінального Кодексу України.

12. Перегляд, у тісних консультаціях з Радою Европи та Венеціянською Комісією, закону про „Вищу раду юстиції".

13. Перегляд, у тісних консультаціях з Радою Европи та Венеціянською Комісією, закону про судоустрій і статус суддів.

14. Вживання заходів з реформування міліції.

15. Реалізація конституційної реформи згідно з міжнародними стандартами.

16. Здійснення реформ, необхідних для підготування до початку поглибленої та всеохоплюючої зони вільної торгівлі.

17. Забезпечення ефективної боротьби з корупцією.

18. Здійснення реформи системи управління державними фінансами, включаючи розширення повноважень Рахункової палати.

19. Прийняття рішучих дій для покращення ділового та інвестиційного клімату.

Еврокомісар з питань розширення та европейської політики сусідства Штефан Фюле в ході своєї теперішньої візити в Україну розкритикував українську владу за недостатні зусилля з проведення реформ і попередив: в разі, якщо Угода про асоціяцію не буде підписана в листопаді, цей процес може бути відкладений до 2016 року.

Папа Бенедикт...

(Закінчення зі стор. 1)

ється затвердження процедури зречення будь-ким: єдиною умовою дійсности зречення є вільна воля Папи при зреченні.

„Добре розуміючи серйозність свого вчинку, при повній свободі, заявляю про зречення з посту голови Ватикану, наступника св. Петра, переданого мені кардиналами 10 квітня 2005 року", – сказав Папа, оголошуючи про свою відставку.

Декан Колегії кардиналів Анджело Содано назвав рішення Папи „громом серед ясного неба".

Папа Римський покине престол за два місяці до свого 86-річчя, на посаді глави Римо-Католицької Церкви він був майже вісім років. Бенедикт XVI був 265-им Папою.

Наразі буде скликано конклав для обрання нового Папи. Ватикан офіційно заявив, що нового Папу оберуть якомога швидше. Папа Римський обирається довічно на зборах кардиналів – конклаві – після смерти або зречення свого попередника. Як тільки новообраний понтифік заявляє про прийняття престолу (це відбувається відразу після обрання), понтифікат вважається таким, що почався.

Теоретично, Папою може бути обраний будь-який неодружений чоловік-католик; при необхідності, відразу після прийняття престолу його мають посвятити в священики і єпископи. На практиці останні кілька століть Папами ставали виключно кардинали-священики.

Останній випадок зречення понтифіка від престолу, не рахуючи антипап, стався в 1415 році. Тоді свій пост покинув Папа Григорій XII.

Очікувалося, що Папа Римський відвідає Україну для участи у святкуванні 1025-річчя Хрещення Русі 28 липня. Але офіційного запрошення понтифік так і не отримав.

(„Українська правда" за матеріялами італійських газет „Corriere dellq Sera" і „La Repubblica").

Україна й Росія...

(Закінчення зі стор. 1)

кредиту, згідно з якими для виділення 308 млн. дол. необхідне підписання угоди про проведення багаторічної програми реформ, поновлення співпраці з МВФ, ухвалення Кодексу газових мереж, у якому буде зафіксовано принцип рівного доступу до ГТС і механізм установлення недискримінаційних тарифів на використання ГТС тощо. *(„Українська правда", 11 лютого)*

Б. Обама звітував перед Конґресом про стан країни

ВАШІНҐТОН. — Барак Обама 12 лютого вперше звернувся до Конґресу як обраний на другу каденцію Президент США. У своєму щорічному посланні „Про стан держави" він закликав підтримати урядові заходи щодо пожвавлення економіки країни. Крім того, Президент-демократ закликав до рішучих дій щодо реформування системи обігу зброї у США, боротьби з кліматичними змінами, а також реформи системи іміграції.

У своїй промові Б. Обама заявив, що завданням його покоління є „відродження справжнього двигуна економічного росту Америки – середньої кляси, яка зростає та процвітає". У відповідь сенатор-республіканець Марко Рубіо закликав Президента відмовитися від своєї „одержимости" щодо підвищення податків.

„Ми прибрали рештки кризи, і з ще більшою впевненістю можемо сказати, що наша держава зараз є сильною", – сказав Б. Обама у своїй годинній промові. – „Забезпечення економічного зростання та створення робочих місць повинні бути нашим дороговказом, на який ми орієнтуватимемо наші зусилля". Б. Обама запевнив, що він не збільшить розмір дефіциту „ані на десятицентовик".

Він запропонував реформи, які повинні зменшити вартість федеральної програми охорони здоров'я для пенсіонерів, зауваживши при цьому, що „ми не можемо просто скоротити наш шлях до процвітання".

У своїй промові Президент закликав інвестувати в інфраструктуру, екологічно чисту енерґетику та освіту, пообіцявши при цьому почати діяти самому, якщо Конґрес не ухвалить законодавство з питань кліматичних змін. „Я закликаю цей Конґрес до напрацювання взаємовигідного рішення проблеми змін клімату, яке б базувалося на ринковій основі… Проте якщо Конґрес не вживатиме заходів, аби захистити майбутні покоління, це зроблю я. Я орієнтуватиму свій кабінет на проєктування доступних нам заходів, зараз і в майбутньому, які б дозволили зменшити обсяги забруднення, підготувати нашу громаду до наслідків кліматичних змін", – сказав Президент .

Він також заявив, що протягом наступного року кількість американських військовослужбовців в Афганістані зменшиться біль ніж удвічі. Б. Обама закликав Конґрес збільшити розмір мінімальної заробітної плати, ухвалити законодавство, яке б забезпечували жінкам однаковий з чоловіками заробіток та пообіцяв створити комісію з питань удосконалення виборного процесу.

Звертаючись до теми контролі над обігом зброї, Б. Обама заявив, що „переважна" більшість американців підтримують виважені зміни у цій галузі, які б стосувалися жорсткіших перевірок покупців зброї, а також обмеження обігу автоматичної зброї та зброї з магазинами підвищеної місткости.

Б. Обама закликав своїх опонентів у цьому питанні дозволити Конґресові проголосувати запропоновані ним зміни. Президент Б. Обама також високо оцінив зусилля обох партій, спрямовані на розроблення нового проєкту закону про іміґрацію, додавши, що якщо цей документ надійде йому на підпис, він підпише його „негайно".

Менш ніж за добу після проведення Північною Кореєю ядерного випробування Б. Обама заявив, що США наполягатимуть на рішучих заходах у відповідь на ці загрози.

Сенатор М. Рубіо, можливий республіканський кандидат у президенти на виборах 2016 року представив офіційну відповідь своєї партії на Президентське послання. У ній сенатор розкритикував економічні пропозиції Б. Обами. У промові, яку він також виголосив еспанською мовою, американський сенатор кубинського походження згадав про біль, який відчувають мешканці робітничого району, у якому він виріс. „Я виступаю проти Ваших плянів не через те, що хочу захистити багатіїв. Я виступаю проти ваших плянів, бо хочу захистити своїх сусідів", – сказав він Б. Обамі. Сенатор від Флориди застеріг Президента, що пропоновані ним заходи щодо збільшення податків вдарять по сім'ях представників середньої кляси.

Підтвердженням поділу, який існує у консервативному таборі американської політики, став виступ одразу після М. Рубіо сенатора-республіканця від Кентакі Ренда Пола, який озвучив реакцію „Чайної партії" на промову Б. Обами.

Він сказав, що обидві партії підвели своїх виборців, довівши обсяг дефіциту бюджету до трильйона долярів. *(Бі-Бі-Сі)*

Рішення суду викликало протест

Сергій Горицвіт

СУМИ. – Зарічний районний суд міста 14 січня засудив Ігоря Ганненка до 1.8 року позбавлення волі, а Володимира Ніконенка – до одного року обмеження свободи за зроблені ними трафаретні малюнки особи, схожої на Президента України Віктора Януковича.

На процесі та у рішенні суду ім'я президента не згадувалося – замість цього вживалася фраза „обличчя, яке викликає співчуття, тому що воно поранене". Адвокат вимагає призначити покарання, не пов'язане з позбавленням волі.

Критика, на яку наразився суд з боку юристів-правозахисників, громадських організацій та молодіжних об'єднань, зводиться, головним чином, до того, що ця судова справа – політична. У багатьох містах України відбулися акції на захист хлопців, засуджених за зображення людини з дірявою головою, схожої на В. Януковича.

Першими таку акцію провели в Сумах. У Києві молодь пікетувала Адміністрацію Президента України. Віча солідарности відбулися також у Харкові та Рівному. Як і передбачали учасники цих акцій, рішення суду, який на догоду владі безжально покарав сумських студентів, спровокувало появу нових трафаретів у Львові, Києві, Одесі, Севастополі, Кривому Розі та інших містах.

Віче в Сумах на знак солідарности з засудженими.

АМЕРИКА І СВІТ

Еспанія відмовила в екстрадиції

МАДРИД, Еспанія. — Колеґія з кримінальних справ Національного суду Еспанії 13 лютого відмовила в екстрадиції російського журналіста Петра Силаєва. Москва оголосила П. Силаєва в міжнародний розшук після того, як йому були пред'явлені звинувачення в „хуліганстві. Згідно з звинувальним висновком, з яким був ознайомлений еспанський суддя, 28 липня 2010 року П. Силаєв брав участь в акції біля мерії Хімок. Присутні протестували проти вирубування Хімкинського лісу, акція закінчилася безладами. У березні Фінляндія надала П. Силаєву статус політичного біженця. Коли він приїхав на відпочинок до Еспанії, 21 серпня минулого року його заарештували і через дев'ять днів звільнили з-під варти до суду. Еспанський суд вирішив не екстрадувати П. Силаєва, виходячи з того, що він має статус політичного біженця. Колеґія з кримінальних справ уклала: положення закону, що виключає екстрадицію тих, хто претендує на притулок, повинна поширюватися не тільки на тих, кому надає притулок Еспанія, але і на тих, хто просить притулку в інших країнах Европейського союзу, оскільки ЕС проводить спільну політику щодо права на притулок. Боротьба в Росії проти будівництва шосе Москва-Петербурґ стала прапором екологічних рухів і опозиції, зазначає видання. *(„День")*

У Тунісі панує неспокій

ТУНІС, Тунісія. — У столиці Тунісії, місті Туніс, 9 лютого сотні прибічників правлячої ісламістської партії „Енахда" вийшли на вулиці наступного дня після того, як мільйони протестувальників 8 лютого прийшли на похорон вбитого 6 лютого опозиціонера Шокрі Белаїда. Демонстранти зібрались біля Національного театру. Вони скандували: „Ми – мусульмани, і нас не посунуть". До акції закликала сама партія „Енахда", яка не погоджується з рішенням Президента призначити новий уряд. Партію звинувачують у причетності до вбивства Ш. Белаїда, проте у „Енахді" будь-які подібні закиди спростовують. Ш. Белаїда, який виступав проти „Енахди", застрелили біля його будинку, коли він йшов до праці. *(Бі-Бі-Сі)*

Світові провідники засудили КНДР

ВАШІНҐТОН. — Здійснене Корейською Народною Демократичною Республікою (КНДР) ядерне випробування викликало різку критику з боку світових провідників і урядів цілої низки країн. Президент Барак Обама назвав випробування „вкрай провокаційним" кроком. У своїй заяві він наголосив, що випробування підриває стабільність в реґіоні і не посилить безпеки Північної Кореї. Президент закликав міжнародну спільноту вдатися до „рішучих" заходів у відповідь. Москва також засудила випробування і розглядає дії КНДР як порушення міжнародних зобов'язань. Водночас Росія вважає, що останні дії Пхеньяну не повинні „використовуватися як привід для нарощування військової активности навколо Корейського півострова". Південна Корея назвала випробування „неприйнятною загрозою мирові і стабільності" і „прямим викликом" міжнародному співтовариству. Генеральний секретар ООН Бан Кі-Мун назвав дії Пхеньяну „дестабілізуючими". Він заявив, що випробування є „явним і серйозним порушенням" заборони на проведення ядерних і ракетних випробувань. У НАТО заявили, що ядерне випробування, в поєднанні з грудневим ракетним пуском КНДР, представляє „серйозну загрозу мирові, безпеці і стабільності в світі". Прем'єр-міністер Японії Сіндзо Абе, заявив, що Токіо не виключає можливости введення нових санкцій проти КНДР у зв'язку з випробуванням, яке він назвав „вкрай прикрим". Европейський союз охарактеризував випробування як „кричущий виклик" справі нерозповсюдження ядерної зброї. Верховний представник ЕС з питань зовнішньої політики і політики безпеки Кетрін Ештон у своїй заяві наголосила, що КНДР слід утримуватися від подальших провокацій. *(„Голос Америки")*

Д. Табачник далі шкодить українству

Абсурд триває: Міністерством освіти України продовжує керувати українофоб Дмитро Табачник. Але це абсурд лише для свідомого українства. Для ворогів відродження нашої нації він – ідеальна кандидатура, бо хто ще з такою особистою запопадливістю і злорадством „реформував“ би українську освіту на догоду Москві?

Ще не стихли протести проти вилучення з шкільних програм будь-яких відомостей про Організацію Українських Націоналістів, про Українську Повстанську Армію, про життя Євгена Коновальця, Степана Бандери, Романа Шухевича, а Д. Табачник риє проти українства все далі, все глибше. Ось його нова освітня диверсія: з тестів ЗНО (програма „Зовнішнє незалежне опитування“ для вступників у вищі навчальні заклади) вилучено всю інформацію про українських „шістдесятників“, про дисидентський рух, про „самвидавну“ патріотичну літературу. Тобто майбутні студенти не повинні знати, що стоїть за такими світлими іменами, як Алла Горська, Іван Світличний, Іван Дзюба, Левко Лук’яненко, Євген Сверстюк та десятки інших вірних синів і дочок нашого народу.

Заодно з цьогорічної програми ЗНО повністю зникли згадки про наших національних діячів, без котрих неможливо зрозуміти логіку і перебіг боротьби за свободу і незалежність України в першій чверті ХХ ст. – про Юліяна Бачинського, Миколу Міхновського, Євгена Левицького, Костя Левицького, Дмитра Вітовського, Юрка Тютюнника, про видатного економіста Михайла Волобуєва, котрий арґументовано обстоював економічну незалежність України від Росії.

Натомість Д. Табачник повертає в українські освітні підручники і програми більш ніж сумнівних совєтських героїв – Миколу Щорса, Георгія П’ятакова та Григорія Петровського. М. Щорс прислужився більшовикам у 1918 році, створивши перші в Україні совєтські військові формації. Загинув у 1919 році за загадкових обставин – є здогади, що його, колишнього царського офіцера і українця з походження, вбили московські більшовицькі аґенти. Слави „героя“ М. Щорс набув лише завдяки фільмові, створеному Олександром Довженком на замовлення Йосифа Сталіна. Не ліпший „герой“ і з Г. П’ятакова, голови першого радянського уряду в Україні 1919 року. Але вже справжньою наругою над історичною пам’яттю українців є намагання міністра Д. Табачника прославляти Г. Петровського – головного ініціятора „червоного терору“ і головного винуватця в першому українському Голодоморі 1921-1922 років. Не слави, а вічного прокляття заслуговує він і всі подібні до нього.

Тому беззастережно підписуємося під цими словами відомого українського історика Ярослава Грицака: „Повторне призначення Табачника міністром освіти – це не просто скандал, це – ганьба, подвійна ганьба – не тільки для уряду, але й для України, для всіх українців, які дозволяють йому так себе поводити“.

ІСТОРІЯ

Командири УПА – лицарі України

Петро Содоль

Структура командирських функцій в організаційній структурі Української Повстанської Армії (УПА) була майже така сама, як у кожній реґулярній армії того часу. Титули командирських функцій та назви частин були трохи інакші. Першим щаблем був ройовий, тоді – чотовий, сотенний, курінний (командир батальйону). На п’ятому щаблі – командир загону (полку), на шостому – командир Воєнної округи (ВО) на правах дивізії, на сьомому – Крайовий командир УПА (командуючий корпусом). На найвищому щаблі – Головний командир УПА (командувач армією).

Протягом бойової діяльности УПА (1943-1949 роки) її Головним командиром був генерал Роман Шухевич (Тарас Чупринка). Найбільш заслужені крайові командири: полковники Дмитро Клячківський (Клим Савур, УПА-Північ, 1943-1945) та Василь Сидор (Шелест, УПА-Захід, 1944-1949).

Воєнні округи, на рівні яких починалося керування тактичними бойовими діями, були створені у 1943 році як підрозділи Генеральних воєнних округ (ГВО). ГВО були територіяльні. Спочатку їх було дві – на терені Волини-Полісся, де діяла УПА-Північ, та в галицькіій землі, де діяла УПА-Захід.

Обидві ГВО були підпорядковані Головній військовій референтурі при проводі ОУН під керівництвом Р. Шухевича. Ця референтура 15 липня 1943 року перетворилася на Головний військовий штаб (ГВШ), а Р. Шухевич формально перебрав функції Головного командира УПА. В січні 1944 року було зформовано третю ГВО під назвою УПА-Південь, яка мала діяти в середніх областях України.

Кожна ВО мала свою територію, а всі місцеві бойові відділи УПА творили групу під керівництвом командира ВО. На теренах УПА-Північ і УПА-Південь від осені 1944 року замість ВО утворилися „З’єднані групи“ (ЗГ), значення яких залишилось те саме.

При створенні ВО було сказано, що вони діють „на правах дивізії“, але тому що ВО були територіяльні, то їхня чисельність та кількість бойових відділів були різні. Коли дивізія майже кожної реґулярної армії у ті часи звичайно мала три полки (кожний по три батальйони) то ВО УПА в середньому мала від трьох до дев’яти куренів. Чисельно найменшою була Львівська (місто) ВО1 „Башта“ УПА Захід (тільки один курінь влітку 1944 року), а найбільша – Карпатська ВО4 „Говерля“ УПА-Захід (14 куренів взимку 1944-1945 років). На кількість бойових відділів впливали наявність командирських кадрів, пригожий терен (ліси) для партизантки, спроможність населення постачати харчі, активність ворога.

В реґулярних арміях дивізією командує генерал, але в УПА генеральське звання було присвоєно тільки Головному командирові, і то аж у 1946 році. Загалом офіцерських кадрів з реґулярних армій в УПА було дуже мало. Отже, в принципі на командира ВО призначали того, хто найбільше надавався. Дуже важливим чинником був бойовий характер та віра у боротьбу за вільну Україну.

Між командирами ВО за цілий час боротьби УПА (1943-1949 роки) приблизно дві третини проходили військовий вишкіл у одній з окупаційних армій (до 1943 року), або у „Карпатській Січі“. З-поміж них тільки кілька були офіцерами, які колись командували чотою. Приблизно третина були провідники ОУН даної території, які попередньо не були у війську, але користувалися авторитетом в терені. Всі командири ВО були членами ОУН.

Найвизначнішими командирами ВО були полковник Іван Литвинчук (Дубовий) – командир Першої групи (1943-1944), командир ЗГ „33“ (1944-1947), майор Петро Олійник (Еней) – командир ВО2 „Богун“ (1943-1944), командир групи „Донбас“, опісля ЗГ „22“, полковник Василь Левкович (Вороний) – командир ВО „Буг“ УПА Захід (1944-1946), майор Микола Твердохліб (Грім) – командир ВО4 „Говерля“ УПА-Захід (1944-1949), майор Мирослав Онишкевич (Орест) – командир ВО6 „Сян“ УПА-Захід (1945-1947).

Це були справжні лицарі України.

СВОБОДА

Пам’ятаймо про Україну!

Газета заснована у 1893 році

Видає Український Народний Союз

Головний редактор: Рома Гадзевич

Редактори: Христина Ференцевич, Левко Хмельковський, Петро Часто

FOUNDED IN 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays by the Ukrainian National Association, Inc. at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054

☎ (973) 292-9800 **E-mail:** svoboda@svoboda-news.com

Fax (973) 644-9510 **Website**: www.svoboda-news.com

Postmaster, send address changes to:

Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054

Передплата: $65.00 на рік, $40.00 на півроку.
Для членів УНСоюзу – $55.00 на рік, $35.00 на півроку.

Чеки і грошові перекази виставляти на „Svoboda“.

Periodicals postage paid at Caldwell, NJ 07006 and additional mailing offices.

Адміністрація „СВОБОДИ“

Адміністрація	Володимир Гончарик	☎ (973) 292-9800 x 3041 **E-mail**: admin@svoboda-news.com
Оголошення	Володимир Гончарик	☎ (973) 292-9800 x 3040 **Fax** (973) 644-9510 **E-mail** adukr@optonline.net
Передплата	Марійка Пенджола	☎ (973) 292-9800 x 3042 **E-mail** subscription@svoboda-news.com

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Невитравні стереотипи російського шовінізму

У Кіровограді з'явилось дві публікації, що викликають обурення: допис „краєзнавця й не урапатріота" (так підписано) Вадима Смотренка „Хто обстрілює минуле?" та велика стаття „Це розваги чи просто дурниці?" депутата обласної ради, комуніста Всеволода Мошнягула. Обидві публікації об'єднує невитравність стереотипів російського шовінізму і радянської ідеології.

В. Мошнягул пише про відомого російського письменника Олександра Солженіцина, який „в роки Великої вітчизняної війни, щоб сховатися від відправки на передову лінію фронту, понівечив портрет Сталіна на очах своїх товаришів і пішов цілком свідомо в табори Сибіру, подалі від фронту, з триразовим харчуванням і можливістю займатися літературною діяльністю. А головне, майже ґарантовано зберегти своє життя. Одним словом, шкура".

Про В'ячеслава Чорновола: „Нащадки перейменували вулицю Луначарського на ім'я колишнього комсомольського вожака середнього рівня, якого перша дружина залишила, коли дізналася, що його засуджено за зґвалтування дівчини. Навіть його загибель у стані алкогольного угару була і є об'єктом неодноразового ретельного вивчення".

Подібна маячня в минулі роки відразу потягнула б автора у місця з триразовим харчуванням та можливістю займатися літературною діяльністю. Спробував би він у Німеччині виступити в пресі з розповіддю, яким гарним господарником був Гітлер! Та, враховуючи похилий вік автора, процитую його ж: „Із цього видно, що психіятричні служби України не виконують своїх обов'язків".

В. Смотренко висловлює жаль, що, бачте, всілякі „прибульці з навколишніх сіл" не хочуть повертати місту назву Єлисаветґрад. Краєзнавець виявив: „Гуртує їх одна мета: помститись царицям і царям, які збудували фортецю на козацьких землях". І далі – чого ж, мовляв, не мститеся туркам, татарам, полякам, які теж тут набудували фортець?

Найбільше вражає думка про помсту. Та якби наш народ справді був такий мстивий і аґресивний, то за всі ті кривди, яких завдала йому Російська імперія, таких русофілів, як він, давно вже й сліду не було б на цій землі!

А „прибульці з навколишніх сіл" таки справді не хочуть, щоб у назві міста вчергове зафіксувалась російсько-імперська традиція, а хочуть, аби мешканців об'єднувала назва, що відображає нашу тисячолітню історію.

Що ж до інших народів, то й турки, й татари, і, тим більше, поляки живуть на новому історичному витку, займаються своїми національними проблемами і по-дружньому ставляться до України. Дивно, що краєзнавець цього не помічає…

Світлана Орел,
Кіровоград

Війна з пам'ятниками комуністичної доби

В Україні триває війна з пам'ятниками комуністичної доби. У Севастополі скульптуру Володі Ульянова (Володимира Леніна в дитинстві) облили фарбою й одягли на неї маску зайця. У місті Рені на Одещині невідомі за одну ніч від бетонного монумента Ленінові залишили лише черевики. У місті Буринь на Сумщині та у селі Балабіно Запорізької области пам'ятники Леніну обезголовили. В Ужгороді бронзового Леніна знесли ще 20 літ тому, але коли міська рада передала метал на створення монумента Єпископові Андрієві Бачинському, комуністи зажадали встановити пам'ятник на попереднє місце.

У Харкові донині на центральній площі стоїть монумент Леніна, яким персонально опікується провідник области і керівник місцевих реґіоналів Михайло Добкін. Я зфотографував пам'ятник, який показує пальцем на скриню для сміття, ніби підказуючи, що саме там є місце для цього монумента.

Чи дасть комуністам гідну відсіч нинішня об'єднана опозиція, чи ініціюватиме вона у Верховній Раді заборону символів комуністичної ідеології, покаже час. Але вже сьогодні видно, що пам'ятникам Ленінові радіють хібащо голуби.

Сергій Горицвіт,
Одеса

Шановні дописувачі!

Порівняно невеликий обсяг тижневика і значне число пропонованих редакції матеріялів змушує звернутися до Вас з проханням надсилати до публікації тексти листів обсягом не більше, ніж 500 слів, тобто три-чотири сторінки машинопису, через два інтервали. Редакція залишає за собою право скорочувати довгі тексти і виправляти їх згідно з чинним правописом. Просимо утримуватися від відступів від обраної теми для опису сторонніх щодо неї питань.

Фотографії просимо надсилати лише в додатку до листа, даючи їм назви, які зазначені в тексті. Назва фотографії і підпис до неї – це різні речі. Не позначайте світлини загальновживаними числами чи словами, тому що комп'ютер не зможе їх відрізнити. Разом з прізвищами обов'язково подавайте повні імена осіб, про яких іде мова в тексті допису чи статті.

В електронних листах просимо вказувати поштову адресу і телефон автора.

Редакція

Захистімо українське радіо!

Від 5 лютого скоротив мовлення до трьох годин радіоканал „Харків-2" – єдиний повністю україномовний інформаційно-музичний канал у нашому реґіоні, який можна було слухати і в інтернеті, і на радіоприймачі (ультракороткі хвилі).

Також від 5 лютого перший канал Національного радіо (і обласні програми) можна слухати виняткво на дротах (передавачі, які забезпечували мовлення все на тих же ультракоротких хвилях, відключені). Звужено доступ до інформації великої кількости людей, в тому числі незрячих, для яких це єдине джерело соціяльних, економічних, культурно-мистецьких новин.

До нас, на радіо, постійно телефонують люди і запитують, де ми поділися. На хвилях, які вивільнилися, вони слухають „Русское радіо".

Просимо усіх захистити найстаріше в Україні Харківське обласне державне радіо.

Ірина Мироненко,
головний редактор, Харків

Засуджені йдуть до церкви

У колишньому монастирі Отців-бернардинів, що в Бережанах, на Тернопільщині, розташована виховна колонія для неповнолітніх, які відбувають покарання за різні злочини. При колонії існує загальноосвітня школа, де юнаки здобувають освіту. Адміністрація установи, вчителі, соціяльні вихователі намагаються виховати у них почуття людяности, дисциплінованість, доброзичливість. Тут вже стали традиційними культурно-мистецькі заходи, тижні правознавства, на які запрошують батьків засуджених, студентів, школярів, представників місцевої влади.

Зворушливим було родинне свято „Щастя бути разом". Пісні, вірші та слова вдячности від засуджених були звернені до батьків, матерів, бабусь, які приїхали з різних куточків України.

Також запам'ятається урочистий вечір пам'яті жертв Великого Голодомору. Усі засвітили поминальні свічки та помолились за невинно катованих голодом українців, які були позбавлені найменшого шматка хліба.

В колонії діє духова оркестра, гурток художньої самодіяльности, юнаки беруть участь у різних фестивалях та конкурсах поза межами установи. Також при колонії діє професійно-технічне училище, де засуджені оволодівають будівельними професіями, які пізніше знадобляться в житті. Вже багато років вчить їх столярної справи Олег Галавань.

Духовною окрасою колонії стала на території установи церква Пратулинських мучеників – 13 греко-католиків села Пратулина, розстріляних 24 січня 1874 року сотнею російських вояків і причислених 1996 році Папою Іваном-Павлом II до Лику блаженних. В колонії це справді святе місце, де поховані монахи-бернардини. Щонеділі та в свята засуджені приступають до сповіді та причастя. До храму приходять молитися і мешканці міста. Вони разом з духовенством допомагають засудженим відчути радість Різдва, Воскресіння Христового, спільно організовують Святу вечерю, свячене на Великдень, дарують одяг, солодощі. Також з духовними місіями приходять священики з інших конфесій, представники громади християн віри євангельської.

Цього року, напередодні Водохреща, вихованці колонії Володимир, Денис, Андрій та Владислав прийняли обряд хрещення, який провів о. Богдан. Хочеться, щоб у навчанні, праці та вихованні вони змінилися та удосконалили себе, бо їх чекають і люблять вдома.

о. Михайло Михайлинин,
капелян Української греко-католицької церкви,
Бережани,
Тернопільська область

Святковий день у виховній колонії для неповнолітніх у Бережанах.

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

Українці відзначили День пам'яті героїв Крут

САВТ БАВНД-БРУК, Ню-Джерзі

Ілона Довган

29 січня в пам'ять загиблих у бою під Крутами Єпископ Української Православної Церкви в США Даниїл разом з семінаристами відслужив заупокійну літію в каплиці Свято-Софіївської богословської семінарії.

30 січня духовенство та вірні також присвятили свої молитви цій події під час Літургії. Митрополит Антоній відслужив Літургію у церкві-пам'ятникові св. Андрія разом з Єпископом Даниїлом та місцевим духовенством.

У своїй проповіді настоятель церкви-пам'ятника св. Андрія о. Юрій висловив привітання Владиці Антонієві з нагоди його дня народження та дня ангела. Владика Даниїл приєднався до привітань о. Юрія і додав кілька слів про життя св. Антонія Великого, провівши своєрідну паралель з життям Митрополита, який обрав собі монаше ім'я цього святого. Також Владика згадав про битву під Крутами та назвав загиблих юнаків мучениками, що віддали своє життя за волю та незалежність своєї країни.

Після Богослужіння іподиякони Іван Чопко та Филип Гарендза від імені усіх семінаристів привітали Митрополита Антонія з його днем народження та днем ангела та подякували за його постійну підтримку.

Митрополит Антоній подякував за привітання та молитви і поділився враженнями про день своєї інтронізації, про те молитовно-духовне піднесення, яке наповнювало присутніх при цій історичній події.

Єпископ Даниїл запросив усіх до семінарії на святковий обід, який приготувала Марія Морозовська.

Під час Служби Божої в пам'ять загиблих у бою під Крутами.

НЮ-ЙОРК

27 січня відділ Українського Конґресового Комітету Америки (УККА) в Ню-Йорку організував Панахиду, щоб згадати 95-ту річницю героїчної битви під Крутами.

Панахиду відслужив о. Бернард Панчук в Українській католицькій церкві св. Юра після недільного Богослужіння. Панахиду супроводжувала хода з свічками молоді УККА та членів згромадження. Пам'ятний вінок принесла Текля Гнатишин.

УККА

Вшанування пам'яті героїв Крут в церкві св. Юра в Ню-Йорку.

КИЇВ

Іван Коломієць

29 січня в Будинку вчителя, колишньому будинку Центральної Ради, видавництво „Смолоскип" організувало на честь героїв Крут поетичний маратон з участю 25 молодих поетів.

Директор видавництва Ростислав Семків пояснив дещо незвичний для цієї пам'ятної дати формат, що його видавництво цього року запровадило вперше. Відзначення пам'ятних дат не повинно бути песимістичним „плачем", а навпаки – героїчною метафорою грецького маратону.

Поети представляли Київ, Житомир, Остріг, Конотоп, Львів, Луцьк, Харків, Кривий Ріг, Умань, Полтаву та Ніжин. До маратону вперше приєднався Кривий Ріг, який представляла молода поетеса Галина Танай, редактор часопису „ЛітЗеппелін". Серед поетів були лавреати літературної премії „Смолоскипа".

Поетичний маратон знайшов відгук в засобах масової інформації – від Радіо „Свобода" до газети „Пріазовскій рабочій". „Смолоскип" збирається зробити його щорічним.

Того ж дня на Аскольдовій могилі, де похована частина крутянців, було розповсюджено тисячі брошури „Крути. Пам'яті героїв Крут", яку щорічно великим накладом видає „Смолоскип" (у цьому році при фінансовій допомозі Фундації ім. Івана Багряного).

Творча молодь, яка своєю поезією вшанувала в Києві героїв Крут.

Ялинка пластунів-сеньйорів станиці Ню-Йорку

Олександра Юзенів

НЮ-ЙОРК. – Осередок праці Уладу пластунів-сеньйорів влаштував 27 січня „Сеньйорську ялинку" в домівці Товариства „Самопоміч", яке радо надає своє приміщення на різні громадські імпрези.

Голова Осередка праці Адя Федаш привітала учасників свята і дальше ведення програмою передала Наталці Соневицькій. Присутні заспівали пластове „Отче наш", та коляду „Бог Предвічний". Вечеря була традиційною і розпочалася кутею.

Сеньйори колядували, Н. Соневицька прочитала веселе віншування, а також оповідання Іванни Савицької „Різдвяний гість", а Мотря Мілянич розповіла декілька жартів. Колишня голова Головної Пластової Булави Слава Рубель розповіла про трирічну працю над виготовленням „Альманаху 100-ліття Пласту", якого вона була ініціятором та головою проєкту.

До книги обсягом 888 сторінок включені матеріяли з історії Пласту в Україні та поза її межами, численні ілюстрації. Перша презентація книги відбулась у Львові 23 серпня 2012 року, в рамках святкування 100-ліття Пласту, друга – 2 листопада 2012 року в Ню-Йорку, в домівці Наукового Товариства ім. Шевченка. До редак-

(Закінчення на стор. 9)

Учасники свята (зліва): Таля Даниш, Володимир Гнатківський, Слава Рубель.

Подарували університетові колекції старовинних мап

ЕДМОНТОН, Альберта. – 1 лютого члени української громади д-р Орест Талпаш та Хризант і Леся Дмитруки подарували Альбертському університетові свої колекції старовинних мап Східної і Центральної Европи, які включають і українські землі. Мапи стали цінним набутком колекції університету, однієї з найкращих у Північній Америці. Бібліотека університету у співпраці з Канадським інститутом українських студій (КІУС) та Альбертським товариством сприяння українським студіям плянує незабаром відкрити виставку мап з цієї колекції.

Д-р О. Талпаш зацікавився старовинними мапами з зображенням України в 1960-их роках, коли ознайомився з англомовним журналом „Forum: A Ukrainian Review", який видавав Андрій Грегорович з Торонто. Той часто друкував фотографії мап з своєї великої колекції разом з коротким описом картографічних та інших деталей.

„На той час, – розповідає д-р о. Талпаш, – я також знав про відому заяву міністра внутрішніх справ Росії, висловлену 1863 року: „Ніколи не було, немає і бути не може окремої малоросійської мови". Подібним чином поводила себе радянська влада в 1960-их роках, вдаючи, що немає, ніколи не було і ніколи не буде незалежної України".

Д-р О. Талпаш почав збирати мапи Східньої Европи, надруковані в XVII–XVIII ст., на яких картографи з Франції, Голяндії й Німеччини чітко вирізняли землі під назвою „Ukrainia" або „Pays de Cossacks" або „Kiovia", навіть якщо ці землі належали Московії чи Польщі. На початок XVIII ст. мапи України друкував німецький географ і картограф Йоган Гоман. „Отже, ніхто не міг би сказати, що України ніколи не існувало в історії, – наголосив д-р О. Талпаш. – Ось де вона – на старих мапах".

Д-р О. Талпаш знаходив старовинні мапи на полицях книгарень у Мюнхені, Лондоні, Амстердамі, Ню-Йорку й Ванкувері. Він зауважив, що географи в Україні мають набагато менше мап для праці, порівняно з приватними збірками у Північній Америці.

Х. Дмитрук старовинними мапами зацікавився в середині 1980-их років, відвідавши виставку мап на пошану професора історії Альбертського університету Івана Лисяка-Рудницького. Невдовзі, перебуваючи в Барсельоні (1987), він придбав свою першу мапу, на якій згадувалася „D'Ukraine ou Pays Des Cosaques". Колекція Дмитруків містить 22 мапи, придбані у Штутгарті, Будапешті, Дюсельдорфі, Лондоні, Гельсінкі, Кельні й Отаві.

Старовинна мапа України з колекції Хризанта і Лесі Дмитруків.

Старовинні мапи насправді були сторінками, висмикнутими з старих атласів та розпроданими уроздріб збирачам. Перші надруковані атласи були надзвичайно рідкісними й цінними. Картографи самі малювали мапи, вирізали їх на дошці і друкували обмежену кількість. Пізніше зображення ґрaверували на мідних пластинах, друкували і кожну мапу розмальовували акварелло вручну. Часто атласи замовляли знатні люди або члени королівської родини найбагатших країн як подарунки. Відомих картографів відзначали королівськими привілеями.

Директор відділу розвитку фондів бібліотеки Альбертського університету Джош Білик та бібліотекар Вірджінія Поу справедливо пишаються престижем своєї колекції серед науковців-географів.

О. Талпаш народився в Саскачевані 1940 року. У 1963 році закінчив медичний факультет Саскачеванського університету. В Едмонтоні працював дерматологом і викладав на медичному факультеті Альбертського університету протягом 26 років. Працював в управах багатьох українських організацій і був серед членів-засновників Канадської фундації українських студій, фундації „Канада-Україна", Товариства друзів „Села спадщини української культури" та Альбертського товариства сприяння українським студіям.

Х. Дмитрук народився в 1936 році у селі Струсів біля Теребовлі, у 1944 році разом з родиною виїхав до Ґрацу (Австрія), рятуючись від наступу Червоної армії. У 1949 році іміґрував до Канади й оселився в Едмонтоні. Хемік-інженер за фахом. Л. Дмитрук народилася 1940 року в Едмонтоні й працювала на посаді дипломованої медичної сестри. Обоє були активні в українській громаді, зокрема в Українському католицькому юнацтві та студентському клюбі „Обнова".

КІУС

Ялинка пластунів...

(Закінчення зі стор. 8)

ційної комісії, крім С. Рубель, входили Юрій Леськів – головний редактор, а також Ольга Свидзинська, Мирон Баб'юк, Богданна Блаженко-Титла, Лідія Чир, В'ячеслав Стебницький, Тарас та Олена Зені.

Видруковано 1,700 примірників, і їх можна купити у пластових станицях або в канцелярії Крайової Пластової Старшини.

Станична Таля Даниш висловила своє захоплення альманахом, розповіла про головні події в житті Станиці Ню-Йорку, зокрема про поїздку великої групи пластунів в Україну, на святкування 100-ліття Пласту. Приїхали з запалом до праці, і у висліді восени станиця мала вже велике число виховників, а також 44 нових членів. Тепер Станиця має 151 особу новацтва і юнацтва.

Спільним фотографуванням закінчено „Сеньйорську ялинку".

МИСТЕЦТВО

Різдвяний концерт в Едмонтоні

Марія Дитиняк

ЕДМОНТОН, Альберта. – 27 січня в Українській православній катедрі св. Івана відбувся 34-ий концерт коляд і щедрівок, організований Українським Музичним Товариством Альберти. Концерт об'єднав в одну співучу родину різні хори і ансамблі.

Концерт почався спільним співом учасників і слухачів коляди-молитви „Бог Предвічний".

Відтак Люба Бойко-Бел, голова Українського Музичного Товариства Альберти, привітала присутніх, зокрема Владику Іларіона з Української Православної Церкви і Владику Давида з Української Католицької Церкви, а також спікера Альбертської леґіслятури Євгена Звоздецького.

Господар катедри Владика Іларіон привітав усіх присутніх, висловив подяку за організування концерту і підкреслив важливість коляд в українських звичаях.

Збірний Український православний хор (катедра св. Івана, собор св. Андрея, парафія св. Антонія, диригент Леся Чумер), заспівав три коляди – Кирила Стеценка, Дениса Січинського і Василя Безкоровайного.

Діти вийшли з Різдвяним вертепом, колядою і звіздою. Меланія Антошко, Марічка Овчаренко і розповідачка Гануся Куць вели програму розповіді і співу коляд, яку підготував дитячий хор при Українській католицькій катедрі св. Йосафата (диригент Сестра Емануїла Харишин, інструктор Сестра Міріям Голуб, керівник Кася Антошко).

Новостворена вокальна формація „Аколада" (диригент Галина Лазурко) виконала дві коляди сучасних композиторів Василя Якимця і Степана Стельмащука.

Мішаний хор „Дніпро" (диригент Ірина Шміґельська), який цього року відзначатиме 60-ліття, порадував публіку старовинною щедрівкою „Із-за горочки" (обробка Михайла Гайворонського) та сценічною різдвяною грою-щедрівкою „Коза" (в обробці Миколи Леонтовича).

Після спільного співання коляди „Небо і земля" виступили чоловічий хор „Аксіос" (диригент Борис Дерів), хор парафії св. Юрія Переможця (дириґент Ірина Тарнавська), хор „Верховина" при Спілці Української Молоді (дириґент Наміша Глусь), хор при парафії св. Василія Великого (дириґент Єлисавета Лісова-Андерсон).

На закінчення програми виступив чисельний, в гарних українських костюмах, народний хор „Вітер" (диригент Леся Погорецька).

Вела програму концерту Лілія Пантелюк, яка читала різдвяні поезії, котрі підготувала Галина Котович.

Парох катедри о. Стефан Семотюк подякував всім присутнім, які заповнили катедру, а голова товариства Л. Бойко-Бел теж подякувала Українській Православній Церкві, Західна Єпархія, яка запросила всіх присутніх на частування. Спільною колядою „Во Вифлеємі" закінчилася імпреза.

З нагоди концерту у притворі катедри відбулася збірка добровільних датків на проєкт „Orphanage Project in Ukraine care of Western Eparchy" (допомога сиротинцям в Україні), про який розповів під час програми о. Корнель Зубрицький. Було зібрано 3,806 дол.

Виступає Український народний хор „Вітер".

На сцені – збірний український православний хор. (Фото: Марко Левицький)

Концертом вшанували пам'ять Ірени Стецури

Богдан Марків

Перший концерт музичного сезону (2012–2013) в Українському Інституті Америки, який відбувся 6 жовтня, був присвячений пам'яті Ірени Стецури, добре знаної нашій громаді шанувальниці і покровительки української культури, практичної менаджерки для митців пензля, для яких влаштовувала образотворчі виставки. Для поетів ця інтеліґентна, музично і літературно обдарована жінка організовувала літературні вечори, для музикантів знаходила залі для їхніх коцертів. Багатьом творчим людям, зокрема з музичного світу, помагала фінансово, полагоджувала різноманітні, більші і менші, проблеми та затруднення.

В Ню-Йорку І. Стецура стала співзасновницею Музичної серії в Українському Інституті Америки, під назвою „Музика в Інституті".

По усвідомленні невідрадного стану радянського управління, у 1993 році вирішила переїхати до Києва і там створити інфрастуктуру задля збільшення продуктивних місць праці для молодих представників українського мистецтва. Скільки ще ідей було в плянах цієї щирої і щедрої українки – невідомо. Її серце перестало битися 18 листопада 2011 року.

Концерт в пам'ять Ірени Стецури мав вишукану програму з творів Людвіґа ван Бетговена, що добре відповідало її витонченому музичному смакові та естетичним уподобанням. У вико-

(Закінчення на стор. 12)

Фільми Кіри Муратової – у Ротердамі

Сергій Горицвіт

ОДЕСА. – На 42-му Міжнародному Ротердамському фестивалі, який тривав з 23 січня до 3 лютого, було представлено 20 фільмів, створених режисером непересічного таланту Кірою Муратовою за 50 літ невтомної творчої праці – від дипломної роботи „Біля крутого яру" до фільму „Вічне повернення", прем'єрний показ якого відбувся торік на Римському кінофестивалі. К. Муратова представляла Україну на цьому кінофорумі у фестивальній секції „Нові сиґнали".

На офіційному сайті фестивалю було зазначено: „Кіра Муратова – один з найбільш феноменальних художників Східньої Европи за останні 50 літ. Вона не вписується в будь-які традиції чи контексти, окрім її власних, створює і відтворює свої ідеї та ідеали досконалости й недосконалости, величі й занепаду, розмиваючи кордони між ними. Її парадоксальна творчість поєднує в собі тонкий гумор і глибокий сум, вона грає з подібностями й відмінностями поезії та жорстокости, ніжности й безсердечности".

Коли у Парижі вперше провели „Дні українського кіно", три з 16 стрічок належали К. Муратовій. В СРСР вона зазнавала переслідувань і жорсткої критики. К. Муратова сказала про важку долю кінорежисера: „Сьогодні ніякі продюсери й економічні кризи не заважають мені знімати, що я хочу, як заважали радянські чиновники від культури, яким потрібно було постійно доводити, що ти не верблюд".

Прикро, що фільмів Народної артистки України, нагородженої орденом Князя Ярослава Мудрого, лавреата Державної премії ім. Тараса Шевченка, багатьох фестивальних нагород у різних номінаціях не бачили і не знають навіть одесити.

Кіра Муратова на Римському міжнародному кінофестивалі. (Фото з архіву автора).

НОВИНИ З УКРАЇНСЬКОГО КАТОЛИЦЬКОГО УНІВЕРСИТЕТУ

УКУ проти корупції в освіті

ЛЬВІВ. – 9-10 листопада 2012 року в Українському Католицькому Університеті (УКУ)відбулась міжнародна конференція „Від нової академічної культури до громадянського суспільства, вільного від корупції", головною темою якої були аналіза і узагальнення найкращих антикорупційних практик в українській вищій школі та створення на цій основі технологій і методик протидії корупційним впливам.

Конференція була поділена на окремі панельні дискусії. Однією з головних тем стала успішна протидія корупції в українських університетах. Цікавими були доповіді експертів щодо напрацювань, які унеможливлюють корупцію під час вступних кампаній, розроблені Міністерством освіти і науки за часів керівництва Івана Вакарчука.

На прикладі УКУ експерти обговорили можливості творення нової академічної етики, яка унеможливлює корупцію.

Активну участь в конференції взяли польські експерти, які підсумували доповіді українських представників, дали свої поради.

Міжнародна конференція відбулася згідно з проєктом „Від університетської автономії та академічної етики до суспільства, вільного від корупції" у співпраці з Міжнародним фондом досліджень освітньої політики (Київ) та Фондом „Інститут Artes Liberales" (Варшава) за сприяння Програми підтримки демократії польського Фонду „Солідарність".

В Одесі розпочато програму УКУ

ОДЕСА. – У Одесі 27 жовтня 2012 року розпочато сертифікатну програму УКУ „Християнська ідентичність і сучасні суспільні виклики". Це вже другий набір на сертифікатну програму в Одесі. Цього річ її учасниками стало 15 осіб різних конфесій.

Опираючись на Святе Письмо, церковне передання, богословське вчення, учасники програми пробують разом шукати відповіді на конкретні питання, які ставить сучасний український соціюм. На закінчення програми випускники отримають сертифікати УКУ.

Як зазначив керівник програми, завідувач катедри богослов'я УКУ Віктор Жуковський, причиною створення такого курсу було бажання людей глибше вивчати соціяльне вчення Церкви, створювати середовище міжконфесійного діялогу для пошуку християнських відповідей на головні суспільні виклики сучасности.

Головними темами є християнські підходи до розуміння прав людини, вирішення економічних, політичних та екологічних проблем українського суспільства. Серед лекторів – проф. Ростислав Крижановський з Української екологічної академії наук, Володимир Бурега – проректор Київської духовної академії, Олександер Доброєр – проректор Школи апостольства мирян з Одеси, Ігор Тараненко – пастор Німецької Євангельсько-лютеранської церкви в Україні, та інші.

Проректор Українського Католицького Університету Мирослав Маринович (зліва), Екзарх Одесько-Кримський Української Греко-Католицької Церкви Василь (Івасюк) та керівник програми, завідувач катедри богослов'я Віктор Жуковський.

УГКЦ – це свідчення єдности Христової Церкви

ЛЬВІВ. – 22 січня у Львівському Католицькому Університеті Єпископ-помічник Львівської архиєпархії Української Греко-Католицької Церкви Владика Венедикт (Алексійчук) прочитав лекцію „Наша християнська ідентичність", порушивши у ній питання єдности християн та ролі УГКЦ в екуменічному процесі.

„Бог очікує від кожного з нас свідчення і взивання до єдности. Ми, греко-католики, – є живою і реальною моделлю єдности Церкви, яка пройшла випробування століттями. Тому мусимо відчути відповідальність за справу єдности і бути її зразком", – сказав Владика Венедикт.

Україна та УГКЦ зокрема, які розташовані в центрі Европи та пережили непрості історичні перипетії, за словами Владики, зуміли зберегти вірність Христові, вірність єдності та народові: "Часто говорячи про ідентичність нашої Церкви, яка є і католицькою, і православною, виникає спокуса розрубати „гордіїв вузол" на користь одної. Але таке розрубування не враховує реальної ідентичности Церкви", – вважає Єпископ.

Владика Венедикт порівняв ідентичність УГКЦ зі старою, понищеною часом іконою, на якій, на перший погляд, годі розрізнити, хто зображений. Лише вміла та обережна рука реставратора здатна відкрити з-під нашарувань первісний лик і відновити первозданність ікони: „Нам не треба заповзято вдаватися до пошуків власної ідентичности, бо ми маємо Богом дану ідентичність – бути собою, тобто східніми католиками. Ми покликані Господом жити повним життям єдности християнського Сходу та Заходу – наша Церква зберігає лик неподільної Церкви Христової. Нашарування історії зробили своє, тому нам, як умілим реставраторам, треба розрізняти підробку від оригіналу і знімати кіптяву століть. Я переконаний, що Бог вибрав нас, щоб ми були свідками Церковної єдности".

На думку єрарха, розкол між католицизмом та православ'ям залишився трагічною реалією християнства у XXI ст., що боляче позначилося і на Україні: „Оскільки ми водночас належимо і християнському Сходові, і Заходові, то розкол проходить через наше єство. На жаль, за тисячу років розділу, мусимо констатувати: Римо-Католицька Церква навчилася обходитись без Православної, так само як і Православна– без Римо-Католицької. Кожна з них живе своїм життям, не потребуючи іншої. Але ми, греко-католики, потребуємо і християнського Сходу, і Заходу; у нашій Церкві не зникло бажання шукати шляхів до єдности".

Владика також висловив думку, що єдности не можна досягти, проводячи конференції чи організовуючи комісії, а тільки „самим своїм буттям ми маємо взивати до єдности".

Попри значний розвиток екуменічного діялогу, останнім часом на перший плян, на думку Єпископа, вийшла не єдність, а толерантність, тобто розуміння, що Бог усіх провадить до спасіння. "Такий менталітет не виражає християнських переконань. Християнин, який живе з вірою у Господа, усвідомлює ненормальність розколу християнства. Якщо ми як Церква (глава, єпископи, священики, миряни) будемо зростати у святості, змінюватися духовно, то Бог зуміє через нас показати модель єдности. Особисте життя і навернення – це колосальний вклад у справу єдности Церкви", – підсумував Владика Венедикт (Алексійчук).

Прес-служба УКУ

Концертом вшанували...

(Закінчення зі стор. 10)

нанні взяли участь піяніст Гільберт Каліш, челіст Аміт Пелед, баритон Рандал Скарлата і скрипалька Соломія Івахів.

Вечір почався з твору „11 багателів, оп. 119", у виконанні Г. Каліша, визначного піяніста і педагога Ню-йоркського стейтового університету в Стоні Брук. Перед грою цих п'єс піяніст дав деякі пояснення про твори малого жанру композитора. Форму „баґателі" впровадив саме Л. ван Бетговен, а в „опус 119" входять п'єси, написані між 1790-1820 роками. За його прикладом, й інші виконаці подавали коментарі до виконуваних творів.

Баритон Р. Скарлата виконав шість пісень „Безсмертній коханій", з присвятою пам'яті Ірени Стецури здійснив власний переклад тексту з німецької на англійську мову. Це загальноприйнятий звичай – пропонувати публіці текст оригіналу і переклад його для слухачів, що не розуміють німецької мови. А в другій частині Р. Скарлата співав пісню „Їхав козак за Дунай" для голосу і фортепіянового тріо, яке виконали всі названі артисти. Р. Скарлата володіє сильним голосом з приємним забарвленням звуку. Тут годиться відзначити, що він заспівав перший рядок пісні прегарною українською мовою, що з задоволенням сприйняла численна наша публіка.

Челіст А. Пелед грав сонату „Д-дур", відтак розповів, як він дійшов до найтруднішої чельової сонати, знов і знов просячи свого учителя продемонструвати силу й характер звуку, в штудерній фузі, що останній радо виконував – для задоволення свого улюбленця-учня. У цьому концерті А. Пелед грав на чельо свого покійного професора та з великим піднесенням демонстрував цілу ґаму кольорів, на які здатен інструмент в руках майстра.

Фортепіянове тріо „Опусу 70" ще має назву „Дух" – з огляду на примарний характер другої частини. Скрипалька С. Івахів пояснила, чому вана вибрала саме цей твір: мовляв, дух Ірени Стецури напевно сьогодні витає між нами. Особливу вдячність С. Івахів висловила на адресу родині Констаблів, яка на цей концерт позичила для музикантки скрипку роботи Антоніо Страдіварі з 1686 року.

Тріо складається з трьох частин; перша навальним звуком музики має дещо від терпкого гумору, зате повільна друга частина повна вибухів примарних епізодів, в яких „дух" то з'являється, то зникає в затінених кутах. Фінал енерґійним музичним рухом, з несподіваними змінами тонів, визволяє слухачів від страхів попередньої частини.

Вся програми виконана з професійним блиском і надхненням, кожний виконавець пропонував своє переконливе розуміння і відчуття творів. Це запевнило небуденне захоплення публіки, яка висловлювала свою вдячність повторними викликами артистів на сцену.

Старовину – під скло

Олександер Костирко

ЧЕРКАСИ. – Коли в центральній частині міста прокладали водогін, то натрапили на добре збережений фундамент старої будівлі. Посадник міста Сергій Одарич подбав про те, щоб залишки будинку були досліджені та поміщені під скляну покрівлю.

Така турбота про давню архітектуру мала підстави: за комуністичної влади майже уся старовинна забудова міста була знищена. Дивом уціліли будинки підприємців Панаса Щербини, Майбороди, Скорини, які тепер стали окрасою міста.

Науковці Одеської державної академії будівництва та архітектури Євген та Констянтин Денисенки в статті 2009 року про архітектуру згадали і Черкаси: „Надмірне захоплення реконструкцією центру міста призвело до руйнування ряду історичних об'єктів". Настав час повертати втрачене.

Рештки старої будівлі, виявлені в центрі Черкас. (Фото: Олександер Костирко)

Співали пісні Назарія Яремчука

Ігор Топоровський

ХОРОСТКІВ, Тернопільська область. – З ініціятиви керівника благодійного фонду „Червона калина" Володимира Ворончака 18 листопада 2012 року директор Будинку культури Наталія Березюк провела вечір „Я з вами живу у піснях", присвячений пам'яті відомого співака, Народного артиста України Назарія Яремчука.

Про його життя і творчість розповіла учителька школи-гімназії Ірина Слободяник. Серед почесних гостей був присутній директор Чортківського державного радіомовлення Роман Островський з дружиною Наталією, який був особисто знайомий з Н. Яремчуком і розповів про буковинського співця. Читці Оля Чорна і Марта Сисак читали вірші хоростківських поетів, присвячені пам'яті співака. З портрета, намальованого Остапом Барановським, дивився на усіх усміхнений Н. Яремчук.

Учасники вечора тепло вітали самодіяльних міських співаків Василя Пирога, Дмитра Дзядовича, Ліду Бумбар, Володимира Білоуса, Ірину Свистун, Оксану Галак, сестер Віту та Інну Ворончаків, Наталію Березюк, Надію Білокур, Володимира Бегидзу, Андрія Бараболюка, Іванну Копко, о. Петра Панасюка з дружиною Христиною і маленькою донечкою Даринкою. В кінці концерту усі співаки вийшли на сцену з піснею „Родина".

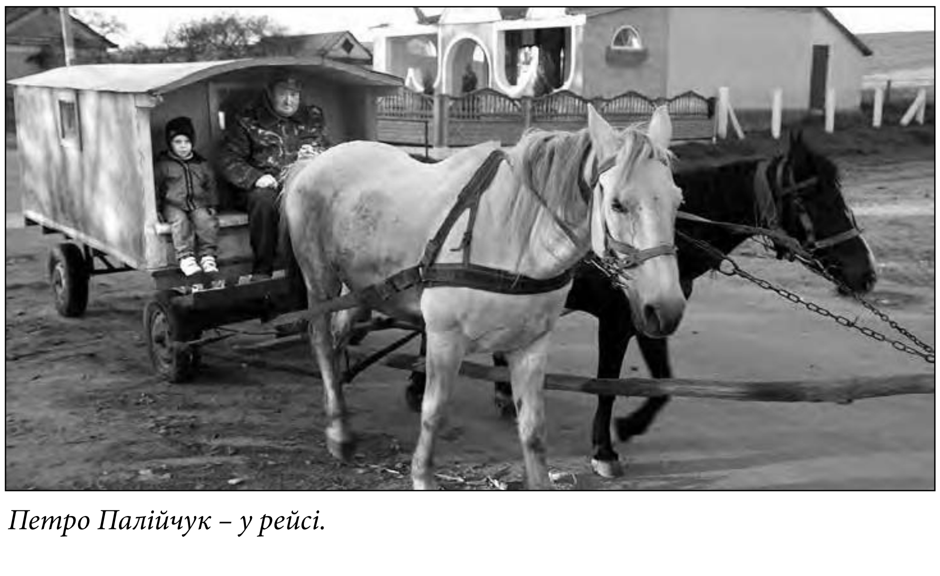
Кінна таксівка

Євген Цимбалюк

ВЕРБЕНЬ, Рівненська область. – У 1980-их роках минулого століття сільські майстри під керівництвом Володимира Заморочка зробили кінний фурґон на гумових колесах, щоб розвозити дітей з дитячого садочка.

Вже 25 років візок служить людям. Візник Петро Палійчук щодня робить по два рейси на відстань 12 кілометрів. Навесні і влітку, восени та взимку. Попри будь-яку погоду.

Візком користуються 20 дітей, навіть з сусідніх сіл. За проїзд грошей він не бере.

Петро Палійчук – у рейсі.

Як сміялися у „Свободі"

У бібліотеці Свято-Софіївської православної семінарії в Савт Бавнд-Бруку, Ню-Джерзі, збереглося і було подароване „Свободі" видання „Весела книжечка для сумних людей", випущене 1914 року в друкарні „Свободи", в Джерзі-Ситі, Ню-Джерзі. Нижче вміщено окремі жарти з цього видання.

Вчитель на лекції: „Коцюба! Коли я розповідаю про мавпу, ти маєш дивитися на мене, а не у вікно!"

Пані посилає служницю до різника з наказом: „Піди, подивись, чи той різник має свинячі ноги".

Служниця повертається: „Не могла подивитися, бо різник увесь день не виходив з-за лади".

Лікар до баби: „Чи допомогли чоловікові пиявки, що я дав?".

Баба: „Ні, докторе, бо він лише дві пиявки сирими проковтнув, а решту довелося зварити".

Суддя: „П'ять свідків бачили, як ти крав годинника!".

Підсудний: „Але я можу виставити п'ять свідків, які не бачили, як я крав того годинника!"

Дружина: „Як ти можеш так пізно повертатися додому!"

Чоловік: „Заспокойся, ще не так пізно!"

Дружина: „На годиннику третя година ночі!"

Чоловік: „То ти годинникові віриш більше, ніж мені?"

„Чого це ви на сусіда гніваєтеся?"

„Він з моєю дружиною був колись заручений, а потім її покинув!"

„Тітко, ви ж отруйні гриби збираєте!"

„Нічого, це на продаж".

„Подивися, Васильку, як курча вилуплюється з яйця".

Василько: „Мамо, а як воно туди потрапило?"

На пошті. „Цей лист важкий, треба приліпити ще одну марку".

„Але ж тоді лист стане ще важчий!".

„Коли я тобі позичив 25 долярів, ти сказав, що ненадовго".

„О, я мав їх не довше, ніж годину".

На зборах. „Щоб таке сказати, треба бути останнім дурнем!".

„На цих зборах, я бачу, ви таки єдиний дурень!".

Головуючий: „Тихше, панове, не забувайте, що й я тут присутній!".

На переправі.

„Перевізнику, чи в цю річку люди падали?"

„Та падали, але другого дня ми їх знаходили!".

Бережани на поштовій картці

Микола Проців

БЕРЕЖАНИ, Тернопільська область. – Виставку „Бережани на старих поштівках" зі збірки Андрія Захаркова-Олійника (Львів) відкрито 21 грудня 2012 року в краєзнавчому музеї. На виставці експонується 212 поштових карток з видами Бережан кінця XIX ст. до 1941 року. Картки видані у Кракові, Львові, Празі, Відні, Бережанах, Трієрі і

надіслані з Голяндії, Німеччини, Франції, Австрії, Сербії, Польщі.

Серед кореспондентів – відомий священик і видавець Лев Джулинський, подружжя громадських діячів Наталія і Володимир Лаврівські, бережанські гімназисти, січові стрільці та десятки конкретних людей, які жили, творили, кохали в ті часи.

Літературну частину вернісажу підготувала старший науковий співробітник обласного музею Богдана Лепкого Ірина Ухман з вихованцями фольклорного театру „Взори".

У 2006 році колекціонер з польського міста Ключборка – побратима Бережан – Вітольд Ґолінський видав книгу „Бережани на старій поштівці". Варто видати альбом з колекцією поштівок А. Захаркова-Олійника.

Микола Проців – старший науковий працівник Бережанського краєзнавчого музею.

Бережани на старій картці.

НОВІ ВИДАННЯ

Пригадаймо, як ми жили

Лев Хмельковський. „Як ми жили. Спогади про Головчинецький спеціяльний дитячий будинок ім. Сталіна“). Київ. „Смолоскип“. 2012. 72 стор.

Д-р Володимир Поліщук

Останні два десятиліття (а може, й більше) в українському письменстві майже з певністю можна назвати часом або епохою мемуарів, додавши до мемуаристики близьку до неї щоденникову прозу. Маю на увазі ту мемуаристику, в якій не дозувалася правда на догоду панівній (колись чи тепер) ідеології, яка не піддавалася всіляким цензуруванням, у якій автор з максимальною мірою об'єктивізму, зокрема самокритичного, інтелектуально і психологічно правдивого, осмислював світ у собі й себе у світі. Звісно, розумію, що „максимальна міра об'єктивізму“ в кожного була (і є!) своя.

Пригадую, з яким непідробним інтересом читався видрукуваний ще за „комуністичних“ часів, у кінці 1980-их років, мемуарний роман Володимира Сосюри „Третя рота“… У 1990-их роках хвиля мемуарно-щоденникової літератури невпинно наростала, з'явилися відповідні речі Володимира Винниченка, Сергія Єфремова, Євгена Чикаленка, Аркадія Любченка, інших відомих людей, – спочатку привезені з-за кордону, а згодом видрукувані і в незалежній Україні. У 2000-их роках, безперечно, вельми примітними подіями стали автобіографічні тексти – проза, мемуари, щоденники — Миколи Руденка, Олеся Гончара, Івана Дзюби, Валерія Шевчука, Ірини Жиленко, Володимира Дрозда, Анатолія Дімарова…

Цей перелік легко можна продовжити. Відчутної потуги такій мемуарно-щоденниковій хвилі додали епістолярні публікації. Усе це стало таким помітним і значимим, так посутньо вплинуло не тільки (може, й не стільки) на літературний процес, а й на суспільний побут країни, що потребувало вже певних системних досліджень, якими й стали десятки дисертацій різного фахового рівня. Власне, все зазначене й дозволяє назвати наше буття останніх десятиліть часом або епохою мемуарів.

Цей жанр, як пишуть науковці, близький до історичної прози, наукової біографії, документально-історичних нарисів, нотаток про події минулого, свідком чи учасником яких був автор мемуарів, і має він високий ступінь достовірності. Остання теза про „ступінь достовірности“ для мене тут особливо важлива не тільки як „теоретична“ ознака мемуарів як таких, але як „практична“ констатація, факт, які можна застосувати щодо конкретних мемуарів „конкретного“ Лева Хмельковського.

Аби цю достовірність іще більше означити, скажу, що з ним я знайомий давно, десь із кінця 1980-их-початку 1990-их років, коли він (головний редактор обласного радіо) доволі активно залучав мене до радійних виступів. Тоді ж я познайомився і з його мамою Валентиною Ченцовою – жінкою вельми трагічної долі, котра зазнала тривалих репресій за сталінських часів, але не втратила волі до життя, оптимізму й віри в людську доброту. В. Ченцова, нині вже, на жаль, покійна, була й літературно обдарованою особистістю, писала вірші, прозу, драматичні тексти.

Власне, за вірш про Україну, надрукований в українській газеті часів німецької окупації, її й засудили на 10 років концтаборів, які жінка відбула, як мовиться, від дзвінка до дзвінка. Інформація про маму Л. Хмельковського потрібна, бо пояснює причини „дитбудинківського“ статусу автора спогадів „Як ми жили“. Матір засудили, от і проліг малому „світлий шлях“ до спеціяльного дитячого будинку ім. Сталіна.

Зауважу, що спомин „Як ми жили“ це вже не перша мемуарна річ Л. Хмельковського. Вона творить своєрідну „дилогію“ з раніше опублікованою книжкою спогадів „Сумна комедія“ (2004), об'ємнішою за нинішню, в якій можна знайти немало „інформації для роздумів“ про те, що було „до“ описаного в „Як ми жили“ і що було „після“. До речі, в „Сумній комедії“ є один невеличкий розділ — „Спасибі товаришеві Сталіну за наше щасливе дитинство“, в якому йдеться про той самий дитячий будинок, і розділ цей, певно, був тоді для Л. Хмельковського своєрідним начерком, розгорнутим конспектом для творення ширшого мемуарного полотна – споминів „Як ми жили“.

Л. Хмельковський завжди був умілим і майстерним оповідачем, дотепним, іронічним, ерудованим. Оці його ще, мабуть, „радійні“, якщо не раніші, вміння і майстерність сповна проявляються і в написаних ним книжках.

Скажімо, автор ставить у центр оповіді (і в заголовок невеличкого розділу) якусь цілком побутову річ, явище, подію й навколо них розгортає нескладний сюжет-оповідь, у якому вписується певний сеґмент повсякденного буття дітей. Природно, що, зведені докупи, ті сеґменти творять усю „спартанську“ картину житейських буднів і свят малолітніх громадян країни, політична система якої позбавила дітей материнського й батьківського піклування й природної атмосфери життя. Автор споминів іде від одиничного, побутово-часткового до узагальнених розмислів зовсім не дитячого змісту.

Автор-оповідач у споминах справді вражає своєю пам'яттю, називаючи десятки й десятки імен, описуючи епізоди, мініятюри, деталі, які й надають текстові великої міри достовірності. Ці „дитячі“ спомини – далеко не тільки для дітей. Бо те „дитяче“ розуміння життя й описаних ситуацій, „просіяне“ через товщу часу і товщу знакових (епохальних) змін, явно набуває „дорослих“ узагальнень, які теперішній Л. Хмельковський надто й не ховає в тексті. Його спомини – це своєрідний присуд жорстокій комуно-більшовицькій „теорії і практиці“, присуд, на який автор здобув право далеко не завжди прихильними до нього обставинами життя.

Повторюся, що це не перша книжка Л. Хмельковського. Талановитий журналіст і письменник, він опублікував цілу низку видань, спрямованих передусім на викриття комуно-більшовицького тоталітаризму, що особливо виразно виявляється в документальних книгах „Без матері“, „1937“, „136 призвідців голодомору“, тій самій „Сумній комедії“, а також у сотнях радіорепортажів і газетно-журнальних публікацій. Із того, „як ми жили“, Л. Хмельковський висновує прямим текстом і підтекстом, що так ми не мали жити, не можемо жити і не будемо жити…

Володимир Поліщук – доктор філології, професор Черкаського національного університету ім. Богдана Хмельницького.

* * *

Книжку „Як ми жили“ можна придбати у автора за 10 дол., звернувшись на адресу: Lev Khmelkovsky, 66 Cedar Grove Lane, Apt. 21, Somerset, NJ 08873.

Книжки, надіслані до „Свободи“

Літопис УПА. „Воєнна округа УПА „Лисоня,“ 1943-1952“. Збірник містить документи і матеріяли військового штабу та окремих підрозділів, як також звітно-інформаційні документи структур ОУН, що висвітлюють український визвольний рух на території Тернопільщини. Нова серія, том 20. Видавництво „Літопис УПА“, Київ-Торонто, 2012 рік.

УВАН у Канаді. „До основ“, збірник статей у 60-ліття Української Вільної Академії Наук у Канаді (1949-2009). Збірник включає статті з літератури, освіти, культури, історії, політики, соціології й бібліографії. Видавництво УВАН у Канаді, Вініпеґ, 2012 рік.

„Смолоскип“. „Поезія із-за ґрат“. В антології зібрано поезії, створені в другій половині XX ст. українцями-страдниками, які зазнали переслідувань радянської влади та ув'язнення. Провідна тема видання – незламна внутрішня свобода, з якою ці мужні люди навіть за ґратами зосталися вільними, незрівнянно вищими та сильнішими від системи, що їх полонила. Видавництво „Смолоскип“, Київ, 2012 рік.

Ярослава Гайдукевич. „На життєвих і творчих перехрестях: Роман Колісник“. Книжка укладена за матеріялами особистого фонду Р. Колісника, який він передав на збереження до Тернопільського обласного краєзнавчого музею. Видавництво „Джура“, Тернопіль, 2012 рік.

„Смолоскип“. „Рух опору в Україні, 1960-1990“, енциклопедичний довідник присвячений подіям, які почали розгортатися в Україні на початку 1960-их років і завершилися здобуттям незалежности 1991 року. Видавництво „Смолоскип“, Київ, 2012 рік.

Ліда Палій. „Дні смутку“, старі та нові поезії. Авторка з великим діяпазоном таланту посвятилася образотворчому та словесному мистецтву. Поезія Л. Палій проста, без надмірної орнаментики передає образ кількома мазками. Видавництво „Ярославів Вал“, Київ, 2012 рік.

Андрій Медведів. „Українсько-англійсько-японський розмовник“ призначений для тих, хто починає вивчати японську мову, а також для туристів та ділових людей, які мають намір відвідати Країну Сонячного Сходу. Видавництво „Львівська Політехніка“, Львів, 2012 рік.

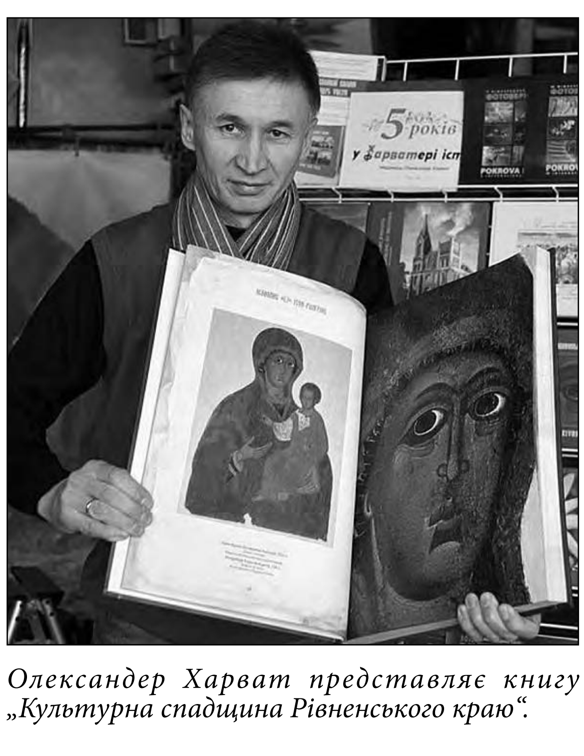
Віталій Масненко і Володимир Ракшанов. „Українська хата“, науково-популярне етнографічне видання. Книга висвітлює народне житло як самобутнє явище в історії архітектури в естетичному й побутовому аспектах, які тісно пов'язані з українськими традиціями, символами, звичаями й обрядами. Черкаси, 2012 рік.

Фотоальбом – в одному примірникові

Євген Цимбалюк

РІВНЕ. – В обласному краєзнавчому музеї 4 січня відбулась презентація нової роботи митця Олександра Харвата – фотоальбому „Культурна спадщина Рівненського краю“, до якого увійшли світлини понад 200 найбільш значущих пам'яток з музеїв та приватних колекцій, а також коментарі до реліквій українською та англійською мовами.

Фотолітопис покищо виготовлено лише в єдиному примірникові, собівартість якого сягнула 7,000 грн. Автор сподівається на підтримку видання книги з боку меценатів.

Олександер Харват представляє книгу „Культурна спадщина Рівненського краю“.

Світлій пам'яті Хрестоносця

Ярослав Розумний

Покійний д-р Василь Маркусь був професором-політологом, публіцистом, редактором, політичним, церковним і громадським діячем на Закарпатті, в Західній Европі і Сполучених Штатах Америки (США). А також – членом пластового куреня „Орден Хрестоносців" (ОХ).

Народився він 27 грудня 1922 року в селі Бедевля на Закарпатті, упокоївся 15 жовтня 2012 року в Чикаґо й похований у Бавнд-Бруку, Ню-Джерзі.

Середню освіту В. Маркусь здобув у Хусті на Закарпатті 1943 року. В 1942 році, разом з іншими 150 гімназистами й студентами університету, був, на донесення польської розвідки, арештований угорською владою і суджений за належність до юнацтва ОУН.

Від 1943-го до 1945 року студіював славістику й латину в Будапештському університеті. Влітку 1945 року, з наближенням совєтської окупації, В. Маркусь залишив Закарпаття і приїхав до Мюнхену (Баварія). Тут продовжував студії славістики в Українському Вільному Університеті, які закінчив ступенем доктора наук в 1948 році. В 1951 році одержав вчений ступінь політичних наук у Фрібурзькому університеті у Швайцарії, а в 1956-му – докторат з міжнародних відносин і права в Паризькому університеті. Володів українською, французькою, німецькою, італійською, англійською, російською, чеською, угорською й еспанською мовами.

Тяжіння до громадської роботи проявилося у В. Маркуся вже в його ранніх роках. У народній школі він дописував до шкільної газетки „Школярик" та був активним у пластовому юнацтві. На еміґрації працював у Товаристві українських студентів-католиків „Обнова" (1948-1954), в Центральному Союзі Українського Студентства, у 1952-1953 роках очолював його. Був членом-засновником Товариства Української Студіюючої Молоді ім. Миколи Міхновського, діяч Закордонних Частин ОУН і Закордонного Проводу Української Головної Визвольної Ради.

До США д-р В. Маркусь переїхав у грудні 1958 року й тут почав свою викладацьку кар'єру в Університеті Нотр-Дам (1959-1962) та продовжував в Університеті Loyola, в Чикаґо, у відділі політичних наук. Як професор-гість викладав також в Українському Католицькому Університеті в Римі.

Д-р В. Маркусь – автор довгої низки політологічних праць англійською та українською мовами, головний редактор „Енциклопедії української діяспори", співробітник „Енциклопедії українознавства", дійсний член Наукового Товариства ім. Шевченка у США, Української Вільної Академії Наук, Національної Академії Наук України, Українського Історичного Товариства, Американського Товариства міжнародного права, Американської асоціяції славістів.

Членом Пласту В. Маркусь став у 1935 році. В народній школі належав до куреня ім. Августина Шереґія й редаґував пластовий циклостилевий журналик „Ватра", на взір Хустського гімназійного журналу „Скоб".

У Мюнхені вступив до старшопластунського куреня „Хрестоносці" ім. Митрополита Андрея Шептицького, засновниками якого були абсольвенти української гімназії в Травнштайні. Курінь був заснований 14 березня 1946 року на базі юнацького куреня ім. Дмитра Вишневецького (Байди), одного з перших юнацьких куренів, організованих влітку 1945 року при українській гімназії в Травнштайні невдовзі після закінчення Другої світової війни.

Після відходу п'ятьох засновників куреня „Хрестоносці", разом з першим курінним, ст. пл. Ярославом Розумним, на богословські студії в Українській греко-католицькій семінарії в Гіршберґу (Баварія), а відтак переходу семінарії (1948) до Кулемборґу в Голяндії, В. Маркусь наприкінці 1946 року прийнятий до куреня й обраний курінним (Великим Майстром) „Хрестоносців".

Його 10-річна присутність на цьому пості, особливо в початковому европейському періоді куреня, позначилася на дальшому характері куреня, оформивши цю пластову групу в своєрідну й відмінну від інших пластову одиницю. Найважливішим було ідеологічне обличчя куреня вже під новою назвою – „Орден Хрестоносців", з лицарським назовництвом, ритуалом, культом сучасних героїв українського визвольного руху та захопленням боротьбою Української Повстанської Армії, включно з переводжуванням у баварських Альпах мандрівних таборів на взір рейдів УПА.

Ідейні основи Ордену спиралися на головні пластові обов'язки вірности Богові й Україні, але в більш конкретизованій і поглибленій формі, як це підкреслював В. Маркусь. Надхненням цього напрямку була книжка відомого в той час проповідника Української Греко-Католицької Церкви о. Василя Мельника „Українські Хрестоносці", яка появилася на Заході в 1947 році. З неї було взято багато ідей і висловів до курінного маніфесту „Хрестоносців", який був прийнятий основоположниками куреня в 1946 році.

Праця о. В. Мельника стимулювала молодих „хрестоносців" до поширювання християнського світобачення, яке щораз більше закріплювалося серед молоді як етичний стрижень в українському національному опорі та як моральний важіль, і було практичним протистояння тодішньому російському комунізмові й німецькому фашизмові. В додатку, ця ідеологія була ліком для молоді й молодої інтеліґенції проти панівного повоєнного розчарування, скептицизму й крайнього екзистенціялізму.

Членом „Ордену Хрестоносців" В. Маркусь-„Робінзон" залишався до кінця свого многогранного життя. В післявоєнні студентські часи він був для молодших і своїх ровесників фіґурою понад інші голови; був завжди розсудливим та мислячим товаришем, аж до свого відходу на „Вічну Ватру" – відходу до „дому за зорею".

Вічна Йому пам'ять!

Торонто

Пресовий фонд „Свободи" за січень

Amount	Name	City
$100.00	Alexander and Daria Jakubowycz	Brecksville, OH
	Alla and Jaroslaw Leshko	Northhampton, MA
	Josef Sirka	Caledon, ON
$55.00	Irene Nowak	Milwaukee, WI
$50.00	Anonymous	Alexandria, VA
	Lillianna Chudolij	Clifton, NJ
	Mary Luppo	Morton Grove, IL
$45.00	Julian Kulas	Park Ridge, IL
	Justyn Plaskon	Linden, NJ
	Marta Torielli	Colonia, NJ
$35.00	Wasyl Wowchuk	Hawthorn Woods, IL
$30.00	Volodymyr Melech	Toronto, ON
	Maria Oharenko	Redondo Beach, CA
$27.50	Victor Omelczenko	W. Hollywood, CA
$25.00	M. Bach	New York, NY
	Vira Banit	St. Leonard, QC
	R. Chomiak	Washington, DC
	Bohdanna Chudio	Short Hills, NJ
	Yuri Deychakiwsky	Gaithersburg, MD
	Zenko Diaczuk	Boonton, NJ
	Natalia Holowinsky	Somerset, NJ
	Ihor Kowalysko	Warren, MI
	Karpo Kyfor	New York, NY
	Walter Lojik	Kearns, UT
	A. Maceluch	Stamford, CT
	Joseph and Marta Mazuryk	Danville, CA
	Eugene and Helena Melnitchenko	Owings, MD
	W. Rak	New York, NY
	Roman Stasiw	Congers, NY
	Maria and George Walchuk	Annandale, NJ
	Myron Wojtowych	Madison, WI
	W. Wronskyj	Greenlawn, NY
	Tatiana Yasinsky	Silver Spring, MD
$20.00	Oksana Baltarowich	Huntingdon Valley, PA
	Mary Jarmoluk	Russellville, AR
	Oksana Kolinko	Philadelphia, PA
	Olga Kondratiuk	Roslindale, MA
	Wasyl Kovach	Stratford, CT
	Luba Melnyk	Elmhurst, NY
	Nancy Menyk	Rochester, NY
	Joseph Rinnyk	Milltown, NJ
	Ihor Sochan	Woodcliff Lake, NJ
	Victor Solanyk	Boulder, CO
	Andrea Sumrall	Sugar Land, TX
	Wolodymyr Wasiczko	Flemington, NJ
$15.00	Anna Bekersky	Utica, NY
	Olena Bojcuniak	Warren, MI
	Nikolay Bykovsky	Hamlin, NY
	Mykola Gajdycz	Kerhonkson, NY
	Halyna Holovetsky	Ballston Spa, NY
	Olga Horodecky	Kendall Park, NJ
	Lubomyr Iwaskiw	Venice, FL
	Zoriana Klufas	Highland Park, NJ
	Andrew Kazewych	Williamston, MI
	Nadiya Kusznir	Piscataway, NJ
	Kateryna Laluk	Rochester, NY
	Michael and Luba Lesko	East Hanover, NJ
	Nadia Mihaychuk	Parma, OH
	Ihor Mirchuk	Easton, PA
	Patricia Myr	Philadelphia, PA
	Wolodymyr and Anna Rak	New York, NY
	Zenowij Repichowskyj	Omaha, NE
	Romana Rudnyk-Mackenzie	Los Angeles, CA
$10.00	Michael and Lydia Belendiuk	North Port, FL
	Wasil Chmilak	Cleveland, OH
	Alexander Dolinay	Hatboro, PA
	Mychajlo Fedor	Flemington, NJ
	Ann Goot	Moretown, VT
	Boris Hlynsky	Vienna, VA
	Nina Kalman	Fort Collins, CO
	Luba and Walter Keske	Woodland Hills, CA
	Atanas Kobryn	North Port, FL
	Myroslaw Krywulych	Amsterdam, NY
	Eugene Kulynych	Vilas, NJ
	Bohdan and Lydia Kuropas	Hickory, NC
	Peter Lahola	Plain City, OH
	Olha Lushniak	Chicago, IL
	Iryna Malaschuk	Etobicoke, ON
	Bohdan Radlowsky	Elmwood Park, IL
	Roman Rybak	St. Paul, MN
	Nicholas and Nadia Semeniak	New Berlin, WI
	Maria Shevchuk	Jersey City, NJ
	Dennis Stachiv	Middlesex, NJ
	Halyna Swieczkowski	Berkeley Springs, WV
	Marie Ulanowycz	Gainesville, FL
	Sum Vidlunnya	Montreal, QC
	John Wasichko	Carteret, NJ
	Ludmila Wasynczuk	Bartlett, IL
	Halyna Wyhinny	Barrington, IL
	Christine Zynjuk	Deerwood, MD
$5.00	Anna Boshak	Yonkers, NY
	Oksana Bubniak	Monroe, NY
	Petro and Rozalia Czuchta	Bristol, CT
	Andrew Danchuk	Livingston, NJ
	Olha Demjanczuk	Parma, OH
	Andrej Fesh	Glen Spey, NY
	Natalia Hryhorczuk	Chicago, IL
	Iryna Krisa	Parma, OH
	Dmytro Kuziw	Ellenville, NY
	Bohdan Macuk	Berlin, MD
	Walter and Janice Milinichik	Whitehall, PA
	Natalia Nowosad	Courtice, ON
	Bozhena Olshaniwsky	Newark, NJ
	Eufrozyna Ostapiuk	S. Haven, MN
	Lubomyr Pawlowych	Union, NJ
	Lena Schwejko	Fullerton, CA
	George Terleckyj	Marana, AZ
	Semen Torbyn	Carteret, NJ

Всього:: $2,107.50

Щиро дякуємо всім жертводавцям на пресовий фонд „Свободи"

СПОРТ

ПЕРЕМОГЛИ У БІЯТЛОНІ

9 лютого на чемпіонаті світу з біятлону в Новому Месті, Чехія , українка Олена Підгрушна стала чемпіонкою світу в спринті, а Віта Семеренко – бронзовою медалісткою чемпіонату.

Україна через 11 років отримала чемпіонку світу з біятлону. У 2002 році Олена Зубрилова виграла мас-старт. А в спринті досі збірна України перемог на чемпіонаті світу не знала.

10 лютого О. Підгрушна піднялася на третє місце у загальному заліку після перегонів переслідування. Перше місце посідає Тура Бергер (Норвегія), друге – Дарія Домрачова (Білорусь).

ПРОГРАЛИ У ГОКЕЙ

Уже 12 років збірна України з гокею не може пробитися на Олімпійські ігри. Востаннє (власне, вперше) українці брали участь в Олімпіяді-2002 у Солт-Лейк-Ситі. Цього разу вони не гратимуть у Сочі-2014. У фінальному відбірковому турнірі Україна не змогла протидіяти Данії, Білорусі та Словенії. Турнірне становище в групі: Словенія – 9 точок, Білорусь і Данія по 3 точки, Україна – 0 точок.

ФУТБОЛЬНА ВЕСНА

Як відомо, 20 грудня 2012 року, у Ньоні, Швайцарія відбулося жеребкування 1/16 й 1/8 фіналу Ліґи Европи, яке визначило майбутніх суперників українських команд „Динамо" (Київ), „Дніпро" (Дніпропетровськ) та „Металіст" (Харків). Суперником „Дніпра" став швайцарський „Базель", „Металіста" – англійський „Ньюкасл", „Динамо" – французький „Бордо". На 14 і 21 лютого призначені змагання 1/16 фіналу, на 7 і 14 березня – змагання 1/8 фіналу.

В турнірі Ліґи Чемпіонів Европи „Шахтар" (Донецьк) 13 лютого грав проти команди „Борусія" (Німеччина).

(„Чемпіон")

Ділимося сумною вісткою, що 2 лютого 2013 року
відійшла у вічність на 107-му році життя
наша найдорожча Тета і Кузинка

св. п.

Софія Кічоровська

з родини Борковських

нар. 29 квітня 1906 року
в Хотині біля Калуша,
вдова по св. п. Романові.

Похоронні відправи відбулися 7 лютого 2013 року в Чикаґо.

Залишені у смутку:

сестрінки	- Марта Салик-Яцушко з родиною
	- Зоя Гаюк з родиною
	- Уляна Ліськевич
сестрінок	- Тарас Ліськевич з родиною
сестрінок	- Ярема Бабій з родиною
кузин	- Орест Городиський з родиною
племінниця	- Наталія Ушкевич з родиною
племінник	- Ігор Децик з родиною

Вічна Їй пам'ять!

З глибоким жалем і смутком повідомляємо,
що з Волі Всевишнього, в середу, 30 січня 2013 року
відійшла у вічність наша найдорожча
Мама і Бабця

св. п.

Марія Кульчицька

нар. 1 січня 1925 року в м. Чортків, Галичина.

Залишилися у глибокому смутку:

донька	- Адріяна з чоловіком Chris Broberg
внук	- Роман Броберґ
син	- д-р Олег Кульчицький

Похоронні Відправи відбулися в понеділок, 4 лютого 2013 року в Українській католицькій церкві св. Михаїла, New Haven, CT., а опісля похорон на цвинтарі св. Андрія у С. Бавнд-Бруку, Н. Дж..

Вічна Їй пам'ять!

У глибокому смутку повідомляємо
що 30 січня 2013 року відійшов у вічність

св. п.

д-р Юрій Луцишин

нар. 1 січня 1926 року у Львові, Україна,
вдовець по св. п. Іванці.

Д-р Луцишин був довголітнім мешканцем Філядельфії, Па., Клірватер, Фла. та Овклин, Н. Дж. Був активним членом багатьох українських професійних та наукових організацій

Залишилися у смутку:

син	- Юрій Луцишин, мол. з дружиною Kathryn
донька	- Наталія з чоловіком Mikael Michau
внуки	- Laura, Luke, Nicholas, Maxim
сестра	- Марта Л. з чоловіком Юрієм Ольховим

Вшанування пам'яті Покійного відбулося у приватній церемонії в Шалот, Н. К. Пожертви в пам'ять Покійного можна складати на добровільні цілі.

Вічна Йому пам'ять!

Шановні читачі!

Висилаючи до „Свободи" спомини і співчуття з приводу відходу своїх близьких і друзів, не забувайте підтримувати видання тижневика пожертвами на пресовий фонд!

**Наукове Товариство ім. Шевченка
в Америці**
повідомляє своїх членів та громаду,
що 21 січня 2013 року
відійшов з цього світу
член НТШ-А,

св. п.

Мирослав Кальба

інженер-агроном

народжений 1 лютого 1916 року
в селі Мозолівка, повіт Підгайці, Тернопільщина.

Закінчив Український Технічно-Господарський Інститут у 1948 році.
Довголітній голова гуртка „Червона Калина" у Ворені Мишіґен,
член багатьох українських організацій,
працював для Республіканської партії США.

Автор книжки „Ми присягали Україні" (Львів, 1999),
та багатьох статтей.

Рідним складаємо співчуття

Вічна Йому пам'ять!

Управа НТШ в Америці

Ділимося сумною вісткою що 2 лютого
2013 року, проживши 31 літ, після хороброї
боротьби проти рака, вдома, в окрузі
Spotsylvania, VA, упокоївся

св. п.

Микола Е. Степаняк

Микола був людиною відмінного характеру. Ним керувало бажання служити іншим. Народився в Teaneck, NJ, де юнаком знайшов запал до громадської праці, коли добровільно служив як підлеглий пожежник в Boonton Township, NJ, а потім як медик швидкої допомоги при Boonton Kiwanis EMT Services. Пізніше приєднався до загону швидкої допомоги в Myrtle Beach, SC, як підначальник медиків. Микола переїхав до Fredericksburg, VA, з дружиною Бренді, шоб бути ближче до родини, і почав свою кар'єру при бюрі шерифа округи Stafford. Він продовжив свій запал служити людям, ставши помічником менеджера відділу аварійного зв'язку/центру служби 9-1-1 при бюрі шерифа. У 2010 році Микола був визнаний за його відданість і отримав національну нагороду за свою роботу - премію Національного Координатора Навчання через Міжнародну Асоціяцію Комунікації Громадської Безпеки.

Позитивне наставлення Миколи до життя і людей виходило поза рамки службового обов'язку. Навіть в найтрудніших днях застосування хеміотерапії, він сміливо приймав виклики своєї хвороби. Вплив Миколи завжди був таким, якого ми очікуємо від найкращих людей. Він був, в очах його сім'ї та найближчих друзів, найвідданішою та працьовитою людиною, завжди жертвувавши своїм часом і силами, завжди рухаючись вперед, завжди бажаючи допомогти іншим і завжди охочий зробити більше. Микола любив життя і торкнув серця багатьох людей, які були благословенні, щоб його знати.

Микола був відданим і дбайливим чоловіком, сином, братом і другом. Залишає в смутку дружину Бренді, собаку Джерзі, батьків Володимира і Любу, сестер Віру і Христю, бабцю Дарію, хресну маму Ірену, тестя Луку і тещу Маріяну, хресного сина Миколу, багато вуйків, тетів, кузинів і друзів та цілу родину Центру 9-1-1 округи Stafford. Попередили його в смерті бабця і діди, вуйко Юрій і хресний батько Іван.

Фундація в імені Миколи була створена продовжити його спадщину і пожертвувати гроші на благодійні цілі і діла які були близькі його серцю. Родина просить замість квітів переслати пожертви на Nick E. Stepaniak Memorial Foundation, c/o Larysa Rosemann, Esq., 6931 Arlington Rd. Ste. 200, Bethesda, MD 20814.

Хоч Панахида і похорон відбулися у Вірджінії 7 лютого 2013 року, дальші церковні відправи будуть заплановані в Ню-Джерзі, коли родина повернеться.

Вічна Йому пам'ять!

Ділимося сумною вісткою
що 13 січня 2013 року
відійшла у вічність

св. п.

Галина Білоус
(Сівак)

У глибокому смутку залишилися:

чоловік - Микола Білоус
син - Віктор,
донька - Ірина,
сестра - Марія Олійник,
племінник - Валерій Селеванів,
четверо внуків і одна правнучка.

ЦАРСТВО НЕБЕСНЕ
І ВІЧНА ЇЙ ПАМ'ЯТЬ!

Ділимося сумною вісткою, що 31 січня 2013 року
у Hastings-on-Hudson N.Y., відійшов у Вічність

св. п.

д-р. Юрій Руденський

народжений 16 січня 1923 року у Рибнику, Сілезія.

Провадив довголітню дентистичну практику у Ню-Йорку і викладав як assistant clinical professor of dentistry, Columbia University School of Dental and Oral Surgery, 1969-2006 р.р.

У глибокому смутку залишилися:
дружина - Ольга
сестра - Марта Ломага з родиною
дочки - Марія Мотрія
- Ксеня Марта
внуки - Тома Юрій
- Христина Марта

Щиро дякуємо всечеснішому о. Парохові Кирилу Анджелові за відслуження похоронних відправ і всім, що прибули на похорон 4 лютого у Yonkers, N.Y.

Замість квітів на могилу Покійного, родина просить складати пожертви на Українську Католицьку Освітню Фундацію, www.ucef.org.

Вічна Йому пам'ять!

Подяка

13 лютого 2012 року відійшов у вічність наш найдорожчий і незабутній Чоловік, Батько і Дідусь

св. п.

Василь Лев

Складаємо сердечну подяку о. д-рові Северинові Ковалишинові за духовну опіку підчас недуги і за похоронні відправи в Норт-Порті, Фльорида.

Дуже вдячні церковному хорові під дириґентурою п. Любов Інґрам за спів підчас Святої Літургії.

Особлива подяка нашому довголітньому парохові о. Тарасові Лончині, що приїхав з Вашінґтону на Український цвинтар св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н. Дж., щоб запечатати гріб Покійного.

Велика подяка Андрієві, Данилові, Яркові і Юрієві Добрянським що своїм зворушливим співом супроводили Покійного на вічний спочинок.

Наша глибока подяка приятелям і знайомим за численну участь у похоронах, за щирі співчуття, молитви, квіти, пожертви на Святі Літургії та на добродійні цілі.

Сердечно дякуємо за прощальні слова Уляні Бігун Van Vleet, Андрієві Бігунові, Ярославові Бігунові, Орестові Білоусові, Ігореві Ґавдякові, Олесеві Пясецькому і Іванові Сось.

<u>На Фонд ім. А. Шептицького</u> – Візантійські програми зложили:

$1000 - д-р Уляна Саноцька і Allen Furtek
$200 - д-р Михайло і Роксоляна Яримовичі
по $100 - Михайло і Ліда Белендюки, Ігор і Оля Гроні, Ігор і Наталка Ґавдяки, Богданна Ґелета, Kenneth і Ірина Graves, Іван і Марта Кривуцькі, Петро і Соня Крулі, д-р Міляс і Звенислава Лебедовичі, Володар і Марта Лиски, Богдан і Квітка Пащини, Мирон і Ірена Радзикевичі, Таня Сілецька, Іван і Ен Марі Сусли, Татяна Ясінська
По $50 - Ліда Бойко, Надія Іванчук, Марта Леґецкіс, Роман і Надія Марусини, Мирон і Марія Наваринські, Ольга Пастернак, Марко і Міка Чуми, Христина Шипилява
$30 - Татіяна Thompson
$25 - Маріян і Мирослава Бойсюки, Іванна Головата, Марія Серна
$20 - Одарка Горбачевська
$15 - Соня Кучкуда
$10 - Ірена Кузик

<u>На Церкву св. Івана Хрестителя в Гантері, Н. Й.</u>

$250 - Оксана Лев
по $200 - Іван і Уляна Сосі, д-р Остап і Віра Tершаківці
по $150 - д-р Трувор і д-р Христина Кузьмовичі, Олесь і Ліда Пясецькі, Роман і Мотря Слоневські
по $100 - д-р Роман і Анна Алискевичі, Родинна фундація Ореста і Ліди Білоусів, Андрій і Леся Бігуни, Ярослав Бігун, Іня Бонакорса, Христя Бонакорса, Марія Гельбіґ, Ігор і Наталка Ґавдяки, Оксана Ґной, Богдан і Рома Ґурани, Модест і Наталка Захарченки, Павло і Дора Іскали, Богдан і Ліда Крамарчуки, Ксеня Кузьмич, Аскольд і Роксоляна Лозинські, Ярослав і Алла Лешки, Люба Мельник, Андрей і д-р Ореста Олексії, Юрко і Леся Раковскі, Роман і Уляна Рондяки, Христина Боднар Шелдон, Олег і Віра Звадюки
$75 - Ігор Кебузинський і Ждана Скальська
по $50 - Яра Гельбіґ, Олександер і Христина Гладкі, Надія Іванчук, Лідія Козак, Марта Левицька, Анна Маріяні Павлів, Rafael Pimental, Марія Руденська Сільвер, Петро і Христя Ставничі, Володимир і Кляра Шпічки, Зенон і Ляриса Шпони
$30 - Адріян і Христина Стецик
по $25 - Френк і Христина Санторе, Петро і Ірена Шотурми
$20 - Ярослава Стасюк

<u>На видання книжки про архітекторів Василя і Евгена Нагірних, діда і вуйка Покійного, „100 Церков Нагірних"</u>

$2000 - Родинна фундація Ореста і Ліди Білоусів
$1000 - Оксана Лев
$250 - Тереса Бень
$150 - д-р Ігор Масник
по $100 - Ken і Зірка Gallo, Роман і Слава Малюки, Роксоляна Топорович
по $50 - Арета Когут, Остап і Нуся Мацілинські, Нестор Попович, Люба Ярмак Шпіно
по $25 - Марія Котлярчук, Ореста Ткачук
$20 - Віктор і Галина Лісничі

<u>На потреби СУА</u>

$100 - Оксана Роздольська
$25 - Іванна Мартинець

Дуже вдячні,

дружина - Оксана
донька - Христина Лев з чоловіком Адріяном Ґавдяком
донька - Олеся Лев з чоловіком Peter Hausler
донька - Рута Лев
донька - Мая Лев
внук - Григорій Лев Ґавдяк
внучки - Зозулька Hausler Лев
- Слава Hausler Лев

Пенсійні рахунки є забезпечені до 250,000 тис. долярів Державною Адміністрацією Кредитових Спілок - NCUA.

САМОПОМІЧ НЬЮ ЙОРК

ФЕДЕРАЛЬНА КРЕДИТОВА КООПЕРАТИВА

Завжди професійна, конфіденційна та ввічлива обслуга.

ГОЛОВНЕ БЮРО: 108 SECOND AVENUE NEW YORK, NY 10003 TEL: 212-473-7310 FAX: 212-473-3251

Вигідно розташовані філії:

КЕРГОНКСОН:
6329 Route 209
Kerhonkson, NY12446
Tel: 845-626-2938
Fax: 845 626-8636

ЮНІОНДЕЙЛ:
226 Uniondale Ave
Uniondale, NY 11553
Tel: 516 565-2393
Fax: 516 565-2097

АСТОРІЯ:
32-01 31st Street
Astoria, NY 11106
Tel: 718 626-0506
Fax: 718 626-0458

ЛІНДИНГИРСТ:
225 N. 4th Street
Lindenhurst, NY 11757
Tel: 631 867-5990
Fax: 631 867-5989

ЕЛЕКТРОННА ПОШТА:
Info@selfrelianceny.org

ІНТЕРНЕТ:
www.selfrelianceny.org

Поза Нью Йорком дзвоніть безкоштовно:
1-888-SELFREL

Your savings federally insured to at least $250,000 and backed by the full faith and credit of the United States Government
NCUA
National Credit Union Administration, a U.S. Government Agency

EQUAL HOUSING LENDER

*APY - Відсотки у річному відношенні з нараховуваною дивідендою. Дивіденда - 3.10% нараховувана денно може бути змінена без попередження.